

กองทุนฯ เปิดหน้านี้

(Autism Spectrum Disorders in Thai) from www.autisticthailand.com

เพราะต้องการอาศัยองค์ความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์มาสนองความต้องการที่จะทำความรู้จักกับรูปธรรมกลุ่มเด็กออทิสติกที่กองทุนฯ เจอะเจอ

สนองความต้องการที่ใครจะ เอาองค์ความรู้ตรงนี้ ไปเป็นแนวทางในการมองไปข้างหน้าว่า ออทิสติกมีกี่แบบ และแต่ละแบบจะต้องได้รับความช่วยเหลือแบบไหน? ช่วยเหลือแบบไหนแล้วจะไปได้ไกลเท่าไร? ในระยะเวลาเท่าไร? ในงบประมาณเท่าไร? โดยมีคนปกติในเกณฑ์เฉลี่ยเป็นหลักเขตเสาไมล์เปรียบเทียบ

เพื่อหาคำตอบ ของคำถาม ว่าเสปกตรัมไหนบ้าง? ที่ผู้ปกครองต้องทำใจว่าไปได้แค่นั้นนะ ไกลกว่านี้ไม่ได้ ด้วยขีดจำกัดจากกลุ่มอาการที่มาจากปัจจัยภายในของเขาจริงๆ

เนื้อหาในหน้านี้จึงเป็นอะไรที่ เพื่อจะทำความเข้าใจหาขีดเส้นแบ่งแต่ละกลุ่มอาการ ด้วยภาษา แบบ "ชาวบ้านๆ" ว่าจะไรที่เป็น "อาการรวมกัน" และอะไรที่เป็น "อาการที่แตกต่างกัน" จึงแบ่งได้เป็นกลุ่มๆ ? ตรงที่ "รวมกัน" อาจใช้วิธีการจัดการที่ "รวมกัน" ตรงที่ "แตกต่างกัน" ก็อาจใช้วิธีการที่ "แตกต่างกัน" ? (หรือไม่?)

ทั้งนี้มีเรื่องที่ต้องทำความเข้าใจกันก่อน ๓ เรื่อง คือ หนึ่ง เรื่อง ทำไมต้องตีตราเด็กว่า "เป็นอะไร? แบบไหน?" สอง ปัญหาการวินิจฉัยแยกออทิสติกทางการแพทย์ยังคงสับสน เพราะทางการแพทย์เองยังไม่รู้อะไรจริงๆ เกี่ยวกับออทิสติก ตรงนี้ส่งผลในทางปฏิบัติอย่างไร? ต้องทำความเข้าใจกัน สาม รัฐ/สังคม ที่จะสามารถ "จัดการ" กับปัญหา "คนพิการ คนด้อยโอกาส" ได้ คือ "รัฐ/สังคม" ที่มี "นักการเมือง" และ "ข้าราชการ" ที่เป็น "คนดี มีคุณธรรมที่คิดและทำทุกอย่างทุกประการโดยถือประโยชน์สุขของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง" เป็นส่วนข้างมาก

เป็นจริงหรือเท็จและส่งผลในทางปฏิบัติอย่างไร? ตรงนี้ต้องทำความเข้าใจกัน ด้วยว่าทั้งสามเรื่องนี้ เป็น "อะไร" ที่จะถูกหยิบยกขึ้นมาหรือเป็นฐานของข้ออ้างและข้อถกเถียงของ "คน" ใน "รัฐ/สังคม" เพื่อที่จะปฏิเสธหรือปิดข้อเสนอละแวมแนวทางตลอดจนมาตรการต่างๆใด ที่กองทุนฯ นำเสนอเพื่อแก้ปัญหาของประชากรกลุ่มนี้ จึงต้องทำความเข้าใจร่วมกันใน ๓ เรื่องนี้ ก่อนที่จะลงลึกในเนื้อหาหลักเกี่ยวกับออทิสติกสเปกตรัมหรือ PDDs

หนึ่ง เรื่องทำไมต้อง "ตีตรา" เด็กว่า เป็น "อะไร" / "แบบไหน" ?

อาจมีคำพูดว่า ไม่จำเป็นที่จะต้อง "ตีตรา" ว่าเด็กเป็น "อะไร?" นั่นหมายความว่า เราจะไม่เอาเด็กเข้าสู่ "ระบบโรงเรียน" แต่เด็กอยู่กับพ่อแม่แบบว่า "โรงเรียนบ้าน/ Home school"

พ่อแม่ซึ่ง "คลุกอยู่กับเด็กเกือบตลอด 24 ชม" ปลูกปล้ำลูกอย่างเป็นไปเองและอย่างเป็น "ธรรมชาติ" ซึ่งต้องเป็นพ่อแม่ที่มี "ศักยภาพ" และรวมทั้งก็ต้องเป็นลูกออทิสติกที่ก็ "มีศักยภาพ" เช่นกันอีกด้วย?

ทั้งยังต้องสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ทางการบำบัด รวมทั้งเข้าถึงบุคลากรทางด้านนี้ และเมื่อปลูกปล้ำพัฒนาลูกได้ถึงระดับหนึ่งก็ต้องมีโรงเรียนที่ "พอคุยกันได้" รองรับ/ กระทั่งเป็นเจ้าของโรงเรียนเสียเอง จึงสามารถจะ "จุด" เอาลูกออทิสติกของตัวเองออกมาจาก "โลกของออทิสซึม" ได้ในระดับหนึ่ง(ในระดับหนึ่งเท่านั้น?)

แต่ออทิสติกส่วนข้างมากไม่ได้อยู่ในสภาพดังที่กล่าว จึงต้องผลักดันให้ "รัฐ/สังคม" สถาปนาระบบต่างๆลงมาจัดการ

เมื่อเข้าสู่ระบบโรงเรียน ก็ต้องอาศัยครู/ผู้บำบัด-ที่ไม่ใช่พ่อแม่ผู้ปกครอง-ครูผู้ซึ่งไม่ได้คลุกอยู่กับเด็กตลอด 24 ชม.และก็มีหลายคน และก็ต้องทำงานกันเป็นทีมที่ต้องเวียนกันมาสอน บ้างก็มีการหมุนเวียนโยกย้ายไปหรือเปลี่ยนหน้ากันมาอยู่เรื่อยๆ

ในสภาพเช่นนี้เพื่อย่นระยะเวลาในการทำความเข้าใจเด็กที่เป็นกลุ่มเป้าหมายที่บุคลากร/ครู ซึ่งไม่ใช่พ่อแม่ ที่จะต้องมีการ "ส่งต่อ" "ส่งรับ" กันเป็นครั้งคราวหรือเรื่อยๆ เช่น จากครูคนหนึ่งไปยังอีกคนหนึ่ง จากห้องหนึ่งไปยังอีกห้องหนึ่ง กระทั่งจากโรงเรียนหนึ่งไปยังอีกโรงเรียนหนึ่ง ฯลฯ กองทุนฯ จึงมีความเห็นว่าเราจำเป็นต้อง "ตีตรา" ว่าเด็กเป็น "อะไร" อยู่กลุ่มไหน เหมือนกับที่เราตีตรามนุษย์โดยทั่วๆ ไป เช่น นี่คนลาว, นั่นคนฝรั่งเทศ, โน่นแขกซาอู, นี่แขกอิสลาม ฯลฯ เพื่อที่จะได้ "จัดการ" หรือปฏิบัติกับกลุ่มเป้าหมายได้ถูกในระยะเวลาอันรวดเร็ว เช่น ถ้าเราต้องเจอกับแขกมุสลิม เรารู้เลยว่าเราต้องระวังเรื่อง "หมู" หรือ ถ้าเราเป็นครูที่จะต้องรับผู้เรียนออทิสติกคนหนึ่งเข้ามาในห้อง

เราว่าเขาเป็นแบบออทิซึมเต็มขั้นนะ เรารู้คร่าวๆ เลยว่าจะจัดกิจกรรมในห้องเรียนให้เขาอย่างไร?
ถ้าเขาเป็นแบบแอสเพอร์เกอร์ เรารู้คร่าวๆ เลยว่าจะทำอย่างไร? เป็นต้น

ฉะนั้น สรุปก็คือเรา "ติตรา" เด็กว่า
เป็นอะไรแบบไหนก็เพื่อย่นระยะเวลาในการเรียนรู้เกี่ยวกับเด็กของบุคลากรที่จะต้องมาทำงานกับเด็ก หมายถึง
"เป็นอะไรแบบไหน" เป็นองค์ความรู้ที่ "ครู" หรือ บุคลากรที่จะต้องทำงานเกี่ยวข้องกับเด็ก "จำเป็นต้องรู้"
ซึ่งตรงนี้เป็นองค์ความรู้ทางการการแพทย์ที่ต้องส่งต่อให้ "ครู" หรือบุคลากรอื่นใดที่จะต้องทำงานเกี่ยวข้องกับเด็กกลุ่มนี้

สอง ปัญหาการวินิจฉัยออทิซึมในทางการแพทย์ยังคงสับสน เพราะทางการแพทย์เองก็ยังมีอะไรที่ยังไม่รู้จัก
เกี่ยวกับออทิซึม ส่งผลอย่างไรในทางปฏิบัติ?

องค์ความรู้ทางการแพทย์เกี่ยวกับออทิซึมนั้น ณ วันนี้ (2002) นับว่ายังมีดมนอยู่มาก
แต่ก็ยังพอมองเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ เมื่อเทียบกับสมัยสิบปีก่อนย้อนหลังไป
เพราะในทางการแพทย์มีการศึกษาเนื้อสมองของออทิซึมที่ "ตาย" ไปแล้ว
และมีการศึกษาการทำงานของสมองของออทิซึมที่ยังมีชีวิตอยู่ด้วยเครื่องมือ ที่ทันสมัยหรือด้วยเทคโนโลยีของยุคนี้

(เกี่ยวกับแหล่งองค์ความรู้ตรงนี้ก็ขอเรียนเชิญ ท่านผู้สนใจท่องอินเทอร์เน็ตหาอ่านกันเอาเองได้/หากต้องการ "การอ้างอิงแบบ
"วิชาการ" จริงๆ ซึ่งทางกองทุนจะทำ Links ไว้ให้ในเว็บนี้หน้า ["Links ต่างประเทศ"](#)/เร็วๆ นี้ /
ถ้ายังไม่พอก็ขอเรียนเชิญท่าน "ผู้เชี่ยวชาญ" เข้าไปค้นเอาเองตามห้องสมุดทางการแพทย์ของมหาวิทยาลัยต่างๆ
ในต่างประเทศที่ทำการวิจัยเรื่องนี้ด้วยตัวเอง แล้ว "ช่วยกรุณา" ตีพิมพ์ผลการค้นคว้าที่ "เชื่อถือได้"
ของท่านเป็นวิทยาทานแก่สาธารณชนคนไทยให้ด้วย ซึ่งจะเป็นคุณูปการอย่างสูงต่อวงการออทิซึมไทย/)

โดยจากการศึกษาในทางการแพทย์ดังกล่าวทำให้พอรู้ว่า
คนออทิซึมหรือคนหรือเด็กที่เกิดมาแล้วแสดงออกซึ่งกลุ่มอาการออทิซึม มีความผิดปกติที่ระบบประสาทส่วนกลาง

ความผิดปกตินี้เกิดขึ้นทั้งในระดับโครงสร้างใหญ่ๆ (มีพื้นที่ของสมองบางส่วนใหญ่หรือเล็กกว่าคนปกติ)
หรือในระดับเซลล์ ซึ่งพบความผิดปกติของเซลล์สมองทั้งในเรื่องของรูปร่าง ขนาดและความหนาแน่น
(บางพื้นที่มีจำนวนเซลล์ของสมอง มากหรือน้อยกว่าของคนปกติ, เซลล์ของสมองบางส่วนมีรูปร่างผิดปกติ,
ขนาดของเซลล์สมอง ไม่ปกติ)/มีความผิดปกติในระดับโมเลกุลของสารสื่อประสาทต่างๆ
ในสมองที่เด็กหรือคนออทิซึมอาจมีมากหรือน้อยกว่า เด็กหรือคนปกติ

ที่สำคัญผลการค้นคว้าวิจัยเร็วๆ นี้ มีข้อบ่งชี้ว่า ในช่วงอายุ 2-3 ปี
เด็กออทิซึมจะมีขนาดของสมองใหญ่กว่ามากกว่าเด็กปกติในวัยเดียวกัน/
ตรงนี้อาจเป็นข้อบ่งชี้ว่าช่วงอายุตรงนี้เป็นช่วงอายุที่วิกฤตอย่างยิ่ง ของออทิซึมที่จะต้องได้รับการกระตุ้นพัฒนาการ
ของสมองให้ได้ "สิ่งร้าย" ในปริมาณที่ "มาก" พอที่จะกระตุ้นการทำงานของสมอง
ที่มีจำนวนเซลล์หรือขนาดที่มากกว่าปกติ ทำให้ Early intervention หรือการช่วยเหลือแทรกแซงเสียแต่เนิ่นๆ
ในวัยเด็กอย่างถูกวิธีและถูกทาง ในช่วงนี้มีความจำเป็นที่จะประสพผลสัมฤทธิ์สูง หรือไม่?
ตรงนี้ก็เป็นอย่างที่จะต้องติดตามความก้าวหน้าของการศึกษาวิจัย ทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ ในต่างประเทศกันต่อไป/
ที่ต้องติดตามของต่างประเทศเพราะในเมืองไทยไม่มีนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ท่านใดสำนักใดสนใจจะศึกษาค้นคว้าตรง
นี้ทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและในระดับรัฐบาล เรื่องนี้จึงเป็นอะไรที่เราจะต้อง "ตามกันฝรั่ง"
อยู่ต่อไปเช่นเดียวกับอีกหลายเรื่อง?

อย่างไรก็ตามทั้งหมดนั้นเป็นการ "รู้" ในภาพรวมของความผิดปกติแบบออทิซึมทั้งกลุ่ม
ในภาพรวมของความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์การแพทย์เท่านั้น ในทางปฏิบัติ ทางการแพทย์ยังไม่สามารถจะให้
"ตรวจ" ใดๆ ที่จะบ่งชี้ว่า ออทิซึมที่มีชีวิตอยู่นั้น มีความผิดปกติที่ตรงไหนบ้าง และมีความผิดปกติมากน้อยเท่าไร
อย่างเป็นทางการเฉพาะเจาะจง เป็นคนๆ ไปได้ ทำได้เพียงการตรวจเพื่อคัดกรองเอาอาการผิดปกติอื่นๆ
ที่ตรวจรู้ได้แล้วออกไปเท่านั้น

เช่น ไม่พูดก็ไปตรวจว่าหูหนวกหรือมีปัญหาการได้ยินหรือเปล่า หรือไปตรวจทางโครโมโซมว่า เป็น
ฟาร์โจล์เอ็กซ์ซินโครม/โครโมโซมเอ็กซ์ซาวาด ไปข้างหนึ่ง?หรือไม่ เป็นต้น

หมายถึงในทางการแพทย์เมื่อพูดถึงออทิสติกยังไม่สามารถอธิบายได้อย่างที่อธิบายเรื่องโรคอื่นๆ อย่างเช่น พวกโรคติดเชื้อ

เป็นต้นว่า พบบอกว่า เป็นวัณโรคปอด จะนึกถึงกระบวนการของโรคนี้ได้ตั้งแต่ต้นจนจบ ตั้งแต่สาเหตุ(เชื้ออะไรตัวไหน/เชื้อที่มี) โจมตีด้วยอะไร(ปอด) การตรวจ(เอ็กซเรย์ปอดและเพราะดูเชื้อจากเสมหะ) การรักษา(ใช้ยา) ระยะเวลาในการรักษา(6เดือน) ผลการรักษา(รอด/ยกเว้นวัณโรคในคนติดเชื้อเอชไอวี) ซึ่งเมื่อเทียบกับการพูดถึงกลุ่มอาการออทิสซึม ที่ สาเหตุ(ไม่รู้ได้แต่คาดเดา/อาจจะ) โจมตีด้วยอะไร (ระบบประสาทส่วนกลาง) การตรวจ(หมายถึงในห้องปฏิบัติการทางการแพทย์/ไม่มี) การรักษา(การสอนพฤติกรรม/การใช้ยาในรายที่ซึก) ระยะเวลาในการรักษา(2-3 ปีอย่างเข้มข้นในแบบที่ "ศักยภาพสูง" เป็น ไม่มาก/ปานกลางหรือหนักยังระบบไม่ได้) ผลการรักษา (หาก "ปัจจัย" การช่วยเหลือเข้มข้นเป็นระบบต่อเนื่องและสูงพอ พวกศักยภาพสูงจะได้ศักยภาพ เท่าหรือเหนือกว่าเด็กปกติในบางด้านหรือเกือบทุกด้านกระทั่งทุกด้าน ส่วนพวกปานกลางและหนักสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ในระดับหนึ่ง)

จึงจะเห็นได้ว่าเกี่ยวกับออทิสติกทางการแพทย์เรารู้เพียงบางส่วนเท่านั้น ยังมีอีกหลายส่วนที่ไม่รู้โดยเฉพาะตรงที่การตรวจอย่างเฉพาะเจาะจงยังไม่มีการวินิจฉัยทางการแพทย์ได้แต่อาศัยการดูจาก "พฤติกรรม" หรือ "อาการ" ที่แสดงออกมาให้เห็นภายนอกเท่านั้น โดยที่การสังเกตพฤติกรรมต้อง "ใช้เวลา" ต้อง "ซึกประวัติ" พฤติกรรมที่แสดงออกจากผู้ปกครอง/หมายถึงต้องผ่านการถ่ายถอดจากญาติ/จากผู้ดูแล/ผิดจากการตรวจอย่างเฉพาะเจาะจงที่ทำได้กับ "โรค" หรือ "ความผิดปกติ" อื่นๆ ซึ่งจะได้ข้อมูลโดยตรงจาก "ผู้ป่วย"/ หากเวลาในการสังเกตพฤติกรรมไม่นานพอ การถ่ายถอดไม่ตรงกับความเป็นจริงของเด็กก็พอ การวินิจฉัยก็อาจผิดพลาดหรือสับสน ออทิสติกบางคนไปหาหมอมาห้าแห่งก็ได้ชื่อ "กลุ่มพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างผิดปกติของตัวเอง" /หรือกลุ่มอาการออทิสซึม/ มา ๕ ชื่อ อะไรแบบนี้ เป็นต้น

เมื่อการวินิจฉัยยังมีการผิดพลาดหรือสับสน และตรงการรักษาก็ยังสับสน เพราะยังไม่มีหน่วยงานกลางที่เป็นทางการมากลั่นกรองจัดทำระบบการวินิจฉัยให้เป็นมาตรฐานหนึ่งเดียวกันทั้งระบบ และกลั่นกรองวิธีการบำบัดรักษากลุ่มอาการออทิสซึมที่สามารถจะนำมาใช้ "อย่างเป็นทางการได้" ปล่อยให้ระดับ "ชาวบ้าน" รวมทั้ง ระดับ "ผู้เชี่ยวชาญ" ลองถูกลองผิดกันไปตามลำพังแบบตัวใครตัวมัน สำนักใครสำนักมัน เมื่อทางด้านการแพทย์ของออทิสติกมีสภาพเป็นเช่นนี้ ทำให้ทางด้านอื่นๆ ทั้งทางด้านการศึกษาและสังคม ก็พลอยสับสนอลหม่านไปด้วย ทำให้อะไรที่เกี่ยวกับออทิสติกยังคงอยู่ในห้วงเหวของ "อวิชชา" และ "ความสับสน" ไปทั้งหมด ทั้งที่ขณะนี้เรา "รู้อะไร" เกี่ยวกับออทิสติก "มากพอ" ที่จะจัดการกับประชากรกลุ่มนี้ได้อย่างเป็นทางการแล้ว/(ที่ "รู้" คือที่ขีดเส้นได้และที่คาดเดาเหลือองไว้/ใช่,รู้เพียงแค่นี้ก็พอจะ "จัดการ" ได้แล้ว)

สภาพเช่นนี้ส่งผลอย่างมากในทางปฏิบัติ เพราะขณะนี้ "หน่วยงาน" และ "บุคลากร" ทั้งหลายทั้งทางการแพทย์และทางการศึกษา "ถนัด" และ "สันหัด" และ "คล่องแคล่ว" เป็นอย่างมากที่จะยึดเอาถือเอา "ความไม่รู้" หรือ สภาพ "อวิชชา" และ "ความสับสน" เกี่ยวกับออทิสติกมาเป็นข้ออ้างในการหลีกเลี่ยงการทำงานและละเมิดสิทธิที่จะไม่ "ทำหน้าที่" ของตนกับประชากรกลุ่มออทิสติกอย่างไม่มี "ความละอาย"/เพราะมีข้ออ้าง

โดยเฉพาะผู้ประกอบวิชาชีพ "ครูส่วนข้างมาก"/บางส่วน ของโรงเรียนทั่วไปในทุกสังกัด แม้กระทั่งครูในโรงเรียนทั่วไปในสังกัดกระทรวงศึกษาเจ้าของนโยบาย "ผู้พิการจะเรียนต้องได้เรียน" และคุณครู "ส่วนข้างน้อย" ที่พอจะมีใจสอนเด็กกลุ่มนี้หรือแม้กระทั่งคุณครูที่ทุ่มเทกำลังกายกำลังใจทำงานเพื่อเด็กกลุ่มนี้ในโรงเรียนทั่วไปบางโรงเรียนที่เปิดรับเด็กกลุ่มนี้ก็ไม่ได้รับการสนับสนุน หรือ การหนุนช่วยใดๆ จากพวก "ครูส่วนข้างมาก"/บางส่วน เหล่านี้ (บุคลากรครูทั้งหมดในส่วนของการกระทรวงศึกษาเกินประมาณกว่าร้อยละ 50 ของงบประมาณกว่าแสนล้านของกระทรวงศึกษาธิการ/ยังไม่นับงบประมาณของโรงเรียนในสังกัดอื่น/

ใครจะเป็นคนเปิดโลกทัศน์ของครูเหล่านี้ให้สำนึกถึงว่า เป็นภาระหน้าที่ของพวกเขาด้วยที่จะต้องเข้าร่วมกระบวนการสอนเด็กพิการเด็กพิเศษในโรงเรียนหรือในชุมชนของตัวเองด้วย โดยไม่เลือกปฏิบัติว่าจะต้องสอนแต่เด็กหรือผู้เรียนปกติเท่านั้น/

ไม่ทราบว่าคุณรองนายกฯ ด้านสังคม-ท่าน รมต. รมช. และท่านปลัดกระทรวงศึกษา- รวมทั้งท่านทั้งหลายในทีมที่ปรึกษาด้านคนพิการทั้งหมด? จะมียุทธศาสตร์ยววิธในการ "เปิดโลกทัศน์" ของครูทั้งระบบในทุกสังกัดของไทยให้ "ทำหน้าที่ครู" กับเด็กพิการเด็กพิเศษโดยเฉพาะเด็กพิเศษที่พิเศษสุดๆ อย่างกลมมอที่ติดต่อกันได้อย่างไร? โดยเฉพาะ "ครู" ที่สอนเด็กหรือคนปกติในระดับอายุวัยรุ่นขึ้นไปอย่างบรรดาคุณครูทั้งหลายในโรงเรียนระดับมัธยม (อ่านรูปธรรมตรงนี้ได้ใน "สองเกลอออกติด")

หรือ การที่บุคลากรทางการจัดการแพทย์การบำบัดส่วนข้างมากถนัดที่จะ "วัดไอคิว" เด็กออทิสติกและลงความเห็นว่าคุณเด็กคนไหนเข้าเรียนได้หรือไม่ได้แทนที่จะทุ่มเทกำลังสติปัญญาไปในการค้นคว้าวิธีการในการ "พัฒนาศักยภาพของเด็ก" กลุ่มนี้ในทุกระดับกลุ่มอาการและในทุกระดับไอคิว? เป็นต้น

ซึ่ง "การวัดไอคิว" เพื่อจะ "กำหนดชะตากรรม" ของเด็กว่าจะมีโอกาส เข้าโรงเรียนหรือไม่ได้เข้า จะเรียนได้หรือไม่ได้เรียน ถือเป็นกีดกันโอกาสทางการศึกษาของเด็กซึ่งเป็นเรื่องที่ผิดและ "บาป" อย่างมหันต์ และถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนหรือสิทธิแห่งความเป็น "มนุษย์" ของประชากรกลุ่มนี้โดยเฉพาะสิทธิที่จะได้รับการศึกษาและสิทธิที่จะได้รับการพัฒนายกระดับศักยภาพแต่ต้นมือ

เพราะออทิสติกหากไม่ได้รับการช่วยเหลือแต่ต้นมือและต่อเนื่องตลอดไปพวกเขาจะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้ในระดับ "สัตว์" เท่านั้นเมื่อไม่มีผู้นบาลดูแลไม่ว่าจะด้วยสาเหตุอันใดก็ตาม เชิญอ่านรายละเอียดตรงนี้ได้ ใน "สิทธิมนุษยชนกับการพัฒนาแบบคู่ขนานกันไปกับคนปกติตลอดชั่วอายุขัยของคนออทิสติก"

ฉะนั้น การทำให้กลุ่มอาการแบบออทิสซึม เป็นที่ "เข้าใจ" ได้อย่างง่ายๆ จึงมีความจำเป็น เพื่อที่บุคลากรทั้งหลายใน "รัฐ/สังคม" นี้จะได้ไม่มีข้ออ้างเรื่อง "ความไม่รู้ไม่เข้าใจ" มาหลีกเลี่ยงภาระในการทำหน้าที่ของตนต่อประชากรออทิสติก

สาม เรื่องที่ว่า "รัฐ/สังคม" ที่จะสามารถ "จัดการ" กับปัญหา "คนพิการ คนด้อยโอกาส" ได้ คือ "รัฐ/สังคม" ที่มี "นักการเมือง" และ "ข้าราชการ/บุคลากร" ที่เป็น "คนดี" มีคุณธรรมมีความสามารถมีวิสัยทัศน์ในการที่จะคิดและทำทุกอย่างทุกประการโดยถือประโยชน์สุขของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง" เป็นส่วนข้างมาก ส่งผลในทางปฏิบัติอย่างไร?

ตรงนี้เป็นปัจจัยที่จำเป็นและเป็นคำกล่าวที่เป็นความจริง เพราะการพัฒนายกระดับศักยภาพและการจัดการกับปัญหาประชากรซึ่งอยู่ในกลุ่มของ "คนพิการ คนด้อยโอกาส" ที่มีขีดจำกัดทาง "ธรรมชาติ" (สรีระทางร่างกาย-สมอง-พฤติกรรม/เบี่ยงเบน ไปจากประชากรกลุ่มปกติ) จำเป็นจะต้องใช้ "ปัจจัย" ที่เป็น ทรัพยากรรวมทั้งกำลังสติปัญญา-กำลังกายกำลังใจกำลังคุณธรรมจากคน/บุคลากร-ข้าราชการ ตลอดจนระบบการบริหารจัดการ จาก "รัฐ/สังคม" ในอัตราที่มากและสูงกว่าที่ใช้กับประชากรในกลุ่มปกติเมื่อคิดเฉลี่ยเป็นรายหัว

โดยถ้าไม่ได้ "นักการเมือง" /ซึ่งจะเป็นตัวจัดสรรปันส่วนทรัพยากร- อัตรากำลังคน/กำลังบุคลากรรวมทั้งจัดวางระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อบริหารจัดการทรัพยากรและกำลังคนดังกล่าว/ และ "ข้าราชการ/บุคลากร" /ซึ่งจะเป็นตัวใช้ทรัพยากรและทำงานรูปธรรม/ ที่มีคุณสมบัติ เป็น "คนดี" มีคุณธรรมมีความสามารถที่จะคิดและทำ ทุกอย่างทุกประการโดยถือประโยชน์สุขของส่วนรวมเป็นที่ตั้ง" เป็นส่วนข้างมาก หากแต่เป็น "นักการเมือง" และ "ข้าราชการ/บุคลากร" ที่มีคุณสมบัติตรงกันข้าม คือ "โหดชั่วฉ้อฉลโกงกินคอร์รัปชั่นทั้งในเชิงนโยบายและในเชิงปฏิบัติ ไม่มีคุณธรรม ไร้ความสามารถ ขี้เกียจงานหลวงขี้ขลาดขี้ขลาด ไร้ซึ่งวิสัยทัศน์ ได้แต่คิดและทำอะไรก็ถือเอาประโยชน์ส่วนตนเป็นที่ตั้ง" เป็นส่วนข้างมาก อันนี้ก็แย่เลย ก็จะไม่เหลือปัจจัยอะไรมาพัฒนา "ศักยภาพ" ของประชากรในประเทศ โดยเฉพาะประชากรในซีกของ "คนพิการ คนด้อยโอกาส" ดังกล่าว และโดยเฉพาะอย่างยิ่งประชากรกลุ่มออทิสติก ที่ต้องการปัจจัยด้านอัตรากำลังบุคลากรรวมทั้งความสามารถในเชิงการบริหารจัดการที่ซับซ้อนและเทคนิคการสอนที่สูงยิ่ง (เมื่อเทียบกับประชากรกลุ่มอื่นๆ ทุกกลุ่ม)

ดังนั้นการพัฒนาศักยภาพของประชากรกลุ่มออทิสติก รวมทั้งการจัดการกับปัญหาของประชากรกลุ่มนี้ได้หรือไม่ จึงเป็นบทพิสูจน์สูงสุดถึงว่า "รัฐ/สังคม" นี้มี "นักการเมือง" และ "ข้าราชการ/บุคลากร" เป็นองค์ประกอบซึ่งมีคุณสมบัติเช่นไร

และที่ต้องทำความเข้าใจกันให้เป็นการเฉพาะเจาะจงในประเด็นนี้ คือ ประเทศไทยไม่ได้ตั้งอยู่ในภูมิภาคที่ทุรกันดารแห้งแล้งและอืดอาดขาดแคลนของโลก อย่างเช่น บางประเทศในทวีปแอฟริกา

ประเทศเราตั้งอยู่บนผืนดินที่อุดมสมบูรณ์ของโลกผืนหนึ่ง
จึงไม่ได้ยากจนถึงขนาดที่จะจัดการกับปัญหาประชากรในซีกของ "คนพิการ คนด้อยโอกาส"
ที่มีชีวิตจำกัดทางธรรมชาติของประเทศไม่ได้

อีกทั้งกล่าวสำหรับกลุ่มออทิสติก ระบบจัดการตามที่กองทุนฯ นำเสนอไว้ในเว็บนี้ทั้งหมด ก็ไม่ได้ "สิ้นเปลือง"
ทรัพยากรมากเท่าประเทศตะวันตกที่ใช้บุคลากรเป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางล้วนๆ / เช่นนักการบำบัด
เป็นต้น/และใช้ศูนย์การบำบัดที่ต้องจัดสร้างขึ้นมาใหม่ / เป็นหลัก แต่ระบบจัดการที่กองทุนฯ
นำเสนอเน้นใช้ครูและโรงเรียนเป็นหลักซึ่ง ครูก็กมีอยู่แล้วเป็นแสนๆ คนทั่วประเทศ โรงเรียนก็มียอยู่แล้วเป็นหมื่นๆ
โรงทั่วประเทศ อีกทั้งการยกระดับวิชาชีพครูก็จะทำกันอยู่แล้วทั้งระบบ ตรงนี้ก็เพียงแต่เพิ่มเติม (หมายถึง
ไม่เพิ่มไม่เติมเข้าไปก็ทำไม่ได้) "ส่วน" หรือ "อะไร"
ที่จำเป็นใช้ในการพัฒนาระดับศักยภาพของประชากรกลุ่มออทิสติก เข้าไปในโครงสร้างและกลไกของ "รัฐ/สังคม"
ที่มีอยู่แล้ว เท่านั้นเอง

ฉะนั้นการจัดการกับประชากรกลุ่มออทิสติก ได้หรือไม่จึงขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของ "นักการเมือง" และ
"ข้าราชการ/บุคลากร" ของ "รัฐ/สังคม" เป็นสำคัญ

หาใช่เหตุที่ว่า เพราะประเทศชาติยากจนอย่างที่ "นักการเมืองขี้ฉ้อ" และ
"ข้าราชการ/บุคลากรขี้เกียจ" ยกขึ้นมากล่าวอ้างกันไม่/จนอย่างไร? จึงมีทรัพยากรให้คอร์รัปชันกันได้
ทีละเป็นร้อยเป็นพันล้าน?

หมายเหตุ/-ท่านใดที่ไม่ขี้ฉ้อหรือขี้เกียจก็อย่าเดือดร้อนหรือเดือดร้อนแทนคนอื่น
และก็อย่ารับเอาคำสองคำที่น่ารังเกียจนี้ไปเป็นของตัวเอง / ท่านใดไม่อยากจะถูกละเลาะว่าขี้ฉ้อหรือขี้เกียจ
ก็ขอจงอย่าอ้างเหตุผลนี้เพื่อที่จะปล่อยทิ้งกลุ่มออทิสติกตามยถากรรมหรือจัดการให้กันแบบขอไปที

เมื่อทำความเข้าใจกับทั้ง ๓ เรื่องข้างต้นเป็นพื้นฐานแล้ว จากนั้นไปก็จะเข้าสู่เนื้อหา
แต่เนื่องจากว่าความผิดปกติแบบออทิสซึม เป็นความผิดปกติที่ระบบประสาทส่วนกลางหรือสมองซึ่งส่งผลต่อ
"พฤติกรรม"/&การเรียนรู้ ทว่า ก็มีความผิดปกติที่ระบบประสาทส่วนกลางหรือสมองซึ่งส่งผลต่อ "พฤติกรรม"/
&การเรียนรู้ เช่นกันแต่ไม่ใช่ออทิสซึม ซึ่งทั้งใช่และไม่ใช่ ก็จัดว่าเป็นประชากรที่ "รัฐ/สังคม"
จะต้องจัดระบบเพื่อพัฒนาศักยภาพของพวกเขาด้วยกันทั้งนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจและรู้จักกันเอาไว้
เพราะกองทุนฯ เชื่อว่าหากสามารถจัดการกับประชากรกลุ่มออทิสติกได้ กลุ่มอื่นๆ
ที่ใกล้เคียงหรือเกี่ยวข้องกันก็ไม่ใช่เป็นเรื่องที่เลื้อมากกว่าแรงอีกต่อไป

ทั้งนี้เท่าที่ศึกษาในเบื้องต้น จากอินเทอร์เน็ต /
จากเอกสารทั้งในและต่างประเทศเท่าที่มีอยู่ในมือ/จากลักษณะของความผิดปกติแบบออทิสติกที่ว่า มีความผิดปกติใหญ่ๆ
3 ด้าน ทางพฤติกรรม คือด้านกิจกรรมความสนใจหนึ่ง-ด้านภาษาและการสื่อสาร สอง-และด้านสังคม
สาม ทำให้กองทุนฯ ทำแผนที่ (Mapping) ได้ว่า
ทั้งที่เกี่ยวเนื่องใกล้เคียงและเกี่ยวกับกลุ่มอาการออทิสซึมสามารถแยกทำความเข้าใจได้เป็น ๓ กลุ่ม

บทสัมภาษณ์ไอวาร์ โลวาส

Lovaas in Thai (from www.autisticthailand.com)

เป็นบทสัมภาษณ์ที่ปรากฏใน **ADVOCATE Nov-Dec 1994** กำกับโดย แคทเทอร์ริน จอห์นสัน

ศาสตราจารย์ ไอวาร์ โลวาส ของ **UCLA** เป็นชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดี จากการศึกษาระยะยาวเกี่ยวกับเด็กออทิสติกจำนวน ๑๙ คนที่เขาบำบัดรักษาตั้งแต่ต้นปี 1970 ด้วยการบำบัดโดยใช้เทคนิคการรวมวิธีของทฤษฎีพฤติกรรมบำบัดอย่างเข้มข้นเป็นเวลากว่า 4000 ชั่วโมง เป็นระยะเวลาการบำบัดที่มากกว่าการบำบัดที่ใครๆจะเคยทำกับเด็กเล็กๆขนาดนั้นมาก่อน ไม่เป็นที่แปลกใจเลย ที่การค้นพบของเขาที่ว่าเด็กจำนวน ๙ คนจากจำนวนนี้ ซึ่งขณะนี้ได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ได้ศักยภาพเท่าคนปกติ ๙ จาก ๑๙ หรือในอีกนัยหนึ่งคือจำนวน ๔๗% สามารถจะพูดได้ว่าดีขึ้นจากกลุ่มอาการออทิสซึม จะเป็นหัวข้อให้ก่อเกิดการโต้แย้งอย่างกว้างขวาง ผู้มีอิทธิพลทางความคิดในสนามนี้บางส่วนเชื่อมั่น บางส่วนไม่ ในขณะที่การศึกษาวิจัยใดๆ ไม่สามารถจะพิสูจน์ได้อย่างเด่นชัดจนกว่าจะมีใครเอาการศึกษาของเขา ไปทำซ้ำแล้วให้ผลเช่นเดียวกัน การศึกษาซ้ำที่ว่ากำลังกระทำขึ้นในลำดับอย่างต่อเนื่อง มันสำคัญที่จะต้องชี้ชัดออกมาว่าศาสตราจารย์โลวาส ไม่ได้กล่าวอ้างว่า ค้นพบวิธีรักษากลุ่มอาการออทิสซึมให้หาย อย่างที่เขาพูด “ผมไม่ได้กล่าวอ้างถึงการหาย เพราะเรายังไม่ได้เข้าถึงตัวแปรทางอินทรีย์ที่เป็นสาเหตุของกลุ่มอาการออทิสซึม แต่ระบบประสาททั้งระบบมีการปรับตัวเองได้อย่างมาก และด้วยการบำบัดอย่างเข้มข้นเป็น ไปได้ที่เด็กสามารถทำงานได้ท่ามกลางองค์อินทรีย์ที่เบี่ยงเบนของเขา”

ศาสตราจารย์โลวาสเปลี่ยนความสนใจของเขามาสู่ “อีกครึ่ง” ที่เหลือ เขากำลังฟังความสนใจไปที่เด็กๆ ผู้ซึ่งตอบสนองได้ไม่ต้องการวิธีการบำบัดของเขาที่มีฐานรากอยู่บนภาษาพูด เหล่านี้คือเด็กๆที่เขาเรียกว่า ผู้เรียนรู้ได้ดีจากการมองเห็น (Visual learners) ผู้ซึ่งภาษาพูดยังคงอึดอัดหรือไม่มีเลยแม้จะผ่านการฝึกการสอนกันแล้วหลายปี “ในความรู้สึกหนึ่ง” เขาพูด “เด็กๆ กลุ่มที่ดีขึ้นได้แล้ว ไม่อยู่ในความสนใจอีกต่อไป ในอีก ๕ ปีข้างหน้าอีกหลายสิ่งหลายอย่างจำนวนมากจะเกิดขึ้นกับผู้ที่เราเรียนรู้ได้ดีทางการมองเห็น เรากำลังจะเริ่มเข้าใจถึงวิธีการที่จะฝึกสอนเขาอย่างไร ด้วยเหมือนกัน”

ผู้สัมภาษณ์: ทำไมเราไม่เริ่มที่การเริ่มต้น

ศาสตราจารย์โลวาส: ครั้งแรกที่ผมสนใจในวิชาจิตวิทยาที่ระหว่างที่เยอรมันบุกนอร์เวย์-ประเทศที่ผมเติบโต-ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๒ ตอนนั้นผมยังเป็นเด็ก และสงสัยว่าการกระทำที่ทำลายล้างแบบนั้นมีสาเหตุจากพันธุกรรมหรือสิ่งแวดล้อม ผมหวังจะให้เป็นอย่างหลัง เพราะนั่นน่าจะดีกว่าที่จะเปลี่ยนแปลง ดังนั้นคุณจึงสามารถพูดได้ว่าสิ่งแวดล้อมในวัยเด็กของผม กำหนดความสนใจในท้ายที่สุดของผมเกี่ยวกับพฤติกรรมบำบัดในเด็กที่ปรากฏกลุ่มอาการออทิสซึม

ผู้สัมภาษณ์: กระโดดมาข้างหน้า ๒๐ ปี

คุณมาถึงแนวคิดของการบำบัดรักษาด้วยกรรมวิธีของพฤติกรรมบำบัดแบบเข้มข้นกับเด็กที่มีกลุ่มอาการออทิสซึม ได้อย่างไร?

ศาสตราจารย์โลวาส: เราเริ่มต้นการศึกษาวิจัยการบำบัดในปี 1963 เราเริ่มเด็ก ๒๐ คน ไว้ที่สถาบันจิตเวชและประสาทวิทยาของ UCLA และเราบำบัดพวกเขาอย่างเข้มข้นราวปีหนึ่ง พวกเขาอายุระหว่าง ๕ ถึง ๑๒ พวกเขายังเป็นเด็ก แต่ไม่เล็ก หลายคนในพวกเขาได้เข้าอยู่ในสถาบันมาเรียนแล้วหลายปี อะไรที่เราพบก็คือ ด้วยพฤติกรรมบำบัดอย่างเข้มข้น พวกเขาสามารถเรียนรู้โมโนดิบบางอย่างได้อย่างก้าวหน้า อย่างเช่น ภาษานามธรรม มโนคติเกี่ยวกับเวลา คำพบพบ คำนาม – สิ่งทั้งหลายที่ใครๆ ไม่คิดว่าเด็กออทิสติกจะเรียนรู้ได้ แต่พวกเขา รู้สึกแปลกแยกออกไปเมื่อพวกเขาถูกจำหน่ายออกจากการบำบัดรักษา โดยเฉพาะเด็กๆที่กลับไปสู่โรงพยาบาลของรัฐที่ซึ่งพวกเขาอาศัยอยู่ พวกเขาสูญเสียทุกอย่างอย่างที่พวกเขาเคยได้เรียนรู้ มันเป็นเรื่องเศร้า

ผู้สัมภาษณ์: และเด็กๆ ที่กลับสู่ผู้ปกครองของพวกเขา?

ศาสตราจารย์โลวาส: สำหรับส่วนมากที่สุดพวกเขารักษาสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้ไว้ได้ สิ่งแวดล้อมมีบทบาทอย่างมหาศาลที่จะรักษาหรือทำให้ถดถอยไปซึ่งทักษะใหม่ๆ อย่างไรก็ตาม นี่คือความจริงสำหรับพวกเราทั้งหมด

ผู้สัมภาษณ์: คนจะสูญเสียทักษะใหม่ๆ ถ้าสิ่งแวดล้อมไม่ช่วยเอื้ออำนวยให้คงไว้ได้?

ศาสตราจารย์โลวาส: ครับ พวกเราเป็นเผ่าพันธุ์ที่ปรับตัวได้สูงสุด มากกว่าสัตว์ชนิดอื่นใดจะทำได้ และสักครั้งหนึ่งหลังจากที่เราได้มาซึ่งทักษะใหม่ๆ เราสามารถสูญเสียมันไปวันเสียแต่ว่ามันจะถูกทำให้คงอยู่โดยสภาพแวดล้อม นาซีเยอรมันแสดงให้เห็นถึงความสำคัญถึงขั้นวิกฤติของสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมมนุษย์ นี่คือวัฒนธรรมเยอรมัน วัฒนธรรมหนึ่งที่สำนึกและให้คุณค่าต่อศิลปะและวิทยาศาสตร์มากกว่าชนชาติยุโรปอื่นใด และก็ใช่ ที่มันก็ได้ก่อกรรมทำเข็ญในการชนฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่ป่าเถื่อนที่สุดในประวัติศาสตร์ คนธรรมดาสามัญคนหนึ่งมีเมตตาคุณในสิ่งแวดล้อมหนึ่ง สามารถทำลายล้างได้อย่างมหันต์ในอีกสิ่งแวดล้อมหนึ่ง

ผู้สัมภาษณ์: อะไรที่คุณพูดเตือนให้ดิฉันระลึกถึงคู่สามีภรรยาคนหนึ่งที่ดีฉันรู้จัก ที่รู้สึกรู้สึกปกติดีที่เดียวภายในที่ทำงานของผู้บำบัด แต่เขาไม่สามารถ “นำมันกลับไปบ้าน” ผู้ภรรยาบอกดิฉันว่าแค่เดินผ่านประตูเข้าไปในบ้านเธอก็รู้สึกเหมือนจะต้องเริ่มต้นการโต้แย้ง อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าอะไรที่เกิดขึ้นจะกระตุ้นเตือนเธอหรือไม่ สิ่งแวดล้อมก็ทำให้เธอบีบคั้นออกมา

โปรแกรมการบำบัดรักษาผู้เสียหายเสพติดก็ใช้หลักการนี้ด้วยเหมือนกันในการเตือนสติคนไข้ไม่ให้หวนกลับไปสู่สิ่งแวดล้อมเก่าๆที่ทำให้เขาเสพย

ศาสตราจารย์โลวาส: นั่นเป็นอะไรที่เกิดขึ้นกับเด็กๆ ที่กลับไปสู่โรงพยาบาลของรัฐ การกลับไปสู่สิ่งแวดล้อมที่สติแตกๆ ของพวกเขาทำให้พวกเขาหวาดผวาทิศตติกรรมอหิสติกเดิมๆของพวกเขา เดียว,แน่นอนที่สุด ข้อสรุปเช่นนี้สามารถนำไปสู่การตีความหมายที่ผิดว่าอหิสติกมีสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อม ซึ่งมันไม่ใช่ สิ่งแวดล้อมที่ "เลว" ไม่สามารถทำให้เด็กคนหนึ่งเกิดมีกลุ่มอาการอหิสซึม อะไรที่สิ่งแวดล้อมสามารถทำได้คือถ้าไม่สนับสนุนก็ขัดขวางพฤติกรรมที่เชื่อมสัมพันธ์กับกลุ่มอาการอหิสซึม อื่นๆเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมก็คือ **เพราะว่าระบบประสาทสัมผัสของพวกเขาแตกต่างจากเด็กทั่วๆ ไปอย่างไม่น่าเชื่อ เด็กอหิสติกเรียนรู้ได้ไม่ติจากสิ่งแวดล้อมปกติ** สิ่งแวดล้อมปกติของครอบครัวที่โดยกระตือรือร้นมีวิวัฒนาการมากกว่าพันปี เพื่อสนองตอบต่อความต้องการของเด็กเหล่านี้ แต่สิ่งแวดล้อมปกติไม่สามารถเชื่อมต่อกับเด็กอหิสติกได้ มันแค่ผ่านเด็กไปเฉยๆ มันเป็นกลาง หมายถึงว่ามันไม่มีปฏิกริยาใดๆระหว่างสิ่งแวดล้อมปกติกับเด็กอหิสติก ดังนั้นคุณก็จะมีเด็กคนหนึ่งที่มีประสบการณ์น้อยนิดหรือไม่มีเลย แม้กระทั่งเขาจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมของครอบครัวที่ร่ำรวย มันก็ไม่ใช่สิ่งแวดล้อมที่ร่ำรวยสำหรับเด็กคนนั้น

หลังจากที่เราเห็นว่าเด็กๆ ในโครงการแรกของเราสูญเสียในสิ่งที่พวกเขาได้เคยเรียนรู้ เป้าหมายของเราจึงกลายเป็นการสรรสร้างสิ่งแวดล้อมที่ใกล้เคียงกับสิ่งแวดล้อมปกติที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่นั่นต้องทำงานได้ผลกับเด็กกลุ่มอาการอหิสซึม ขั้นแรกเรานำพวกเขาออกจากสิ่งแวดล้อมของโรงพยาบาลและคลินิก และสอนพวกเขาที่บ้าน ดั้งเดิมที่เราบำบัดเด็กๆ ที่โรงพยาบาลเพราะว่าความเชื่อที่ครอบงำทั่วไปที่ว่าในการศึกษาทดลองใดๆ สิ่งแวดล้อมที่ควบคุมได้ดีที่สุด-และโรงพยาบาลเป็นสิ่งแวดล้อมหนึ่งที่ควบคุมได้ **แต่การสอนพวกเขาที่โรงพยาบาลหมายความว่าพวกเขาไม่ได้ถ่ายโอนการเรียนรู้ของพวกเขาไปสู่สิ่งแวดล้อมอื่นๆ ขั้นที่สอง เรารอบรมผู้ปกครองให้รู้จักทำงานกับเด็กๆ ของพวกเขา อีกด้วย** ก่อนหน้านี้ทางความคิดเป็นว่ามีอาชีพทำงานกับเด็กแล้วพ่อแม่เป็นคนให้ข่าวให้หน้า ให้เสื้อผ้าและรักเขา แต่ก็นั่นแหละ เมื่อพ่อแม่ไม่ได้ถูกรอบรมให้รู้จักเทคนิค เด็กก็ถดถอย สิ่งแวดล้อมของครอบครัวไม่ได้สนับสนุนสิ่งที่เด็กได้รับและทำได้เมื่ออยู่กับมืออาชีพ

ผู้สัมภาษณ์: เร็วๆนี้เรามีประสบการณ์ที่แสดงให้เห็นจริงๆ ถึงอะไรที่คุณกำลังพูดถึง ผู้เก็บรายงานจากครูของจิมมีอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับประเภทของสิ่งต่างๆที่จิมมีกำลังพูดที่โรงเรียน และความก้าวหน้ามากเท่าไรที่เขาทำกำลังทำได้ในด้านภาษาของเขา และก็ใช่เลย ที่บ้านเราไม่ได้เห็นการเปลี่ยนแปลงใดๆ เห็นได้อย่างชัดเจนเลยในความหมายของคุณ เขาไม่ได้ขยายผลสิ่งที่เขาทำได้ที่โรงเรียนมาที่บ้าน ในที่สุดเราก็ต้องเท้าติดดิน เราเริ่มเรียกร้องให้จิมมีใช้ภาษาและคำที่เขาเรียนรู้ใหม่ๆที่บ้านด้วย และเขาก็ทำ

ศาสตราจารย์โลวาส: นวัตกรรมขั้นที่สามของเราคือพยายามทำให้สิ่งแวดล้อมของเด็กอหิสติกของเราเข้มข้นเท่ากับเด็กอื่นๆ **เด็กตามแบบฉบับทั่วไปใช้เวลาเรียนกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อวัน ทุกวัน รวมทั้งวันหยุดสุดสัปดาห์และวันหยุดทั่วไป** สิ่งแวดล้อมของเขาถูกปรับปรังปรับสร้างอยู่ตลอดเวลาเขาจึงต้องเรียนรู้อย่างสม่ำเสมอ ดังนั้นเราจึงสรรสร้างโปรแกรมที่ทำให้แน่ใจได้ว่าเด็กอหิสติกจะได้เรียนรู้อย่างสม่ำเสมอด้วยเหมือนกัน **เราให้เด็กแต่ละคนในโครงการศึกษาของเราได้รับการบำบัด ๔๐ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ สัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่า** แปดชั่วโมงต่อวันก็ไม่ดีเท่าสิบหกชั่วโมงต่อวัน แต่มันก็ยังดีกว่าอะไรที่เด็กอหิสติกตามปกติจะได้รับ **และพ่อแม่ผู้ปกครองของพวกเขาก็จะขยายการบำบัดในเวลาที่เหลือจาก ๔๐ ชั่วโมงที่ว่า** ดังนั้นเด็กแต่ละคนในกลุ่มทดลองจะได้รับการบำบัดเป็นเวลาโดยเฉลี่ยกว่า ๔,๐๐๐ ชั่วโมงเป็นเวลาสองปีหรือมากกว่า และเด็กเหล่านี้ **ได้รับอะไรที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้เป็นจากๆ อย่างน่าทึ่ง ๔๓%** สามารถเข้าเรียนได้ในชั้นเรียนปกติและผ่านเกรดหนึ่งไปได้ด้วยตัวของพวกเขาเอง **เด็กกลุ่มที่ว่ามียังคงรักษาสิ่งที่พวกเขาได้รับไว้ได้ตลอดระยะเวลาในวัยเด็กของพวกเขา**

ผู้สัมภาษณ์: ปกติอย่างไรที่ว่าปกติ? คงไม่ใช่ใช่ใหม่ว่าเด็กเหล่านี้ดูเป็นปกติแต่เพียงบนกระดาษและดินสอบนแผ่นทดสอบ แต่การออกไปในโลกที่เป็นจริง?

ศาสตราจารย์โลวาส: โชคดีไม่ค่อยดีเท่าไรนัก จนกระทั่งเร็วๆนี้ ก็ยังไม่การทดสอบที่ดีพอใดๆ สำหรับการตรวจสอบสิ่งที่เหลือตกค้างของกลุ่มอาการอหิสซึม ดังนั้นสำหรับการติดตามผลขั้นที่สอง เมื่อเด็กๆ กลุ่มนี้มีอายุอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยราว ๑๓ ปี เราได้ออกแบบบทสัมภาษณ์ที่ครอบคลุมสิ่งทั้งหลายอย่างเช่น อารมณ์ขัน ความเห็นอกเห็นใจ ความสามารถในการวางแผนชีวิตประจำวัน ว่าพวกเขาจะสามารถรักษาหัวข้อในการสนทนาหรือเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ว่าพวกเขามีเพื่อนหรือไม่ และพวกเขาพูดถึงเพื่อนอย่างไร **สิ่งเล็กๆน้อยๆอะไรทั้งหลาย เราทำเช่นนี้เพราะว่าส่วนมากที่สุดของบุคคลอหิสติกในวัยผู้ใหญ่ที่ว่า ทำได้ดีที่สุดแล้ว (High-functioning)** ก็ยังคงไว้ซึ่ง "ความแตกต่าง" พวกเขามีแนวโน้มที่จะแสดงการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ไม่เป็นปกติ ไม่ว่าจะเป็นการใช้คำเสียงถ้อยคำหรือหัวข้อหรือกระทั่งการผูกโยงประโยคในการสนทนา **ใครก็ตามที่ปะทะสังสรรค์กับพวกเขาสามารถเห็นลักษณะที่ว่านี้** **นักจิตวิทยาที่กำกับการศึกษาเด็กกลุ่มนี้เป็นคนใหม่ที่จัดหามาโดยนายแพทย์คนหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับคลินิกของเรา** พวกเขาไม่รู้ว่าเด็กๆอายุน้อยๆที่พวกเขาจะทดสอบนี้ครั้งหนึ่งเคยได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นอหิสซึม **และไม่รู้กระทั่งว่าเราได้รวมเอาวัยรุ่นที่ไม่เคยมีประวัติทางจิตเวชใดๆว่าจะมีพฤติกรรมก่อความเข้าใจด้วยในกลุ่ม** ไม่มีนักจิตวิทยาแม้แต่เพียงคนเดียวที่จะสังเกตเห็นถึงความแตกต่างระหว่างเด็กอหิสติกกับเด็กคนอื่นๆ

ผู้สัมภาษณ์: บางทีจุดนี้เองที่ถูกหยิบยกขึ้นมาตั้งคำถามว่าเด็กในกลุ่มทดลองของคุณมีพวก High-functioning มากกว่าอยู่แล้วตั้งแต่เริ่มแรก อย่างที่บิวทิจารณเบบางส่วนกล่าวหา

ศาสตราจารย์โลวาส: ดี, นั่นเป็นคำถามที่น่าสนใจ และเราได้ใช้กลุ่มควบคุมออกแบบมาสำหรับตรวจสอบความเป็นไปได้นี้ เริ่มแรกเลยก็เดียวเราต้องการจับคู่เด็กแต่ละคนที่เข้ากลุ่มทดลองในเงื่อนไขเริ่มต้นแรกๆเข้าด้วยกันกับเด็กที่เข้ากลุ่มควบคุมในพื้นฐานที่เหมือนกันทั้งระดับไอคิวและระดับอายุที่สอดคล้องกัน แล้ววิธีการก็คือจะต้องหอยุ่หรือเสียงดวงตัดสินกันว่าเด็กคนไหนจะเข้ารับการบำบัดรักษาแบบเข้มข้นและเด็กคนไหนจะเข้ากลุ่มทดลอง ถ้ากลุ่มที่มีความแตกต่างกันหลังการบำบัดรักษา นี่จึงสามารถอ้างเหตุผลถึงการบำบัดรักษาที่จัดให้กับกลุ่มทดลองซึ่งได้รับบำบัดรักษาแบบเข้มข้นได้ มันไม่ทำงานออกมาได้อย่างนั้นเพราะผู้ปกครองพูดว่าพวกเขาจะต่อต้าน ไม่มีผู้ปกครองคนใดจะอาสาสมัครให้เด็กของตนเข้ากลุ่มควบคุมที่ส่วนมากที่สุดพวกเขาจะไม่ได้รับการบำบัดรักษาเลย ดังนั้นเราจึงทำแบบนี้ให้กลุ่มทดลองได้รับการบำบัดแบบพฤติกรรมบำบัดบ้างบางส่วน แต่มันจะต้องไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

เราต้องรอกอยรายชื่อเด็กที่จะเข้ากลุ่มควบคุม ซึ่งผันแปรตามหลักการที่ว่ามาก่อนก็ได้รับบริการก่อน เราจัดตั้งกลุ่มทั้งสองอย่างบริสุทธิ์ตามอะไรที่ว่าที่มีงานพร้อมอยู่ก่อนที่ผู้ปกครองพาเด็กเข้ามาหรือไม่ ถ้าพร้อมเด็กก็เข้ากลุ่มทดลอง ถ้าเราไม่สามารถจัดหาทีมงานให้ได้ในจังหวะที่ผู้ปกครองนำเด็กเข้ามาเด็กก็เข้ากลุ่มควบคุม

ผู้สัมภาษณ์:

ดิฉันได้อ่านข้อคิดเห็นที่มีต่องานของคุณโดยผู้เชี่ยวชาญหลายคนพูดว่างานนี้ของคุณไม่ได้ใช้หลักการสุ่มตัวอย่างแบบที่เรายอมรับกันได้อย่างที่กำหนดไว้เป็นตัวหนังสือ มันใกล้เคียงที่สุด -กรรมวิธีในการคัดเลือกของคุณเป็น การสุ่มตัวอย่าง ตามหลักการจริงๆ

ศาสตราจารย์โลวาส: เราเชื่อว่าเด็กที่มารับการบำบัดมีความเท่ากันกับเด็กที่ไม่ได้รับการบำบัดตั้งแต่เริ่มต้น เรามี ๒๐ "ตัวแปรก่อนการบำบัด" เศรษฐฐานะของครอบครัว จำนวนพี่น้อง อายุเมื่อได้รับการวินิจฉัย การใช้คำอย่างเข้าใจ การเล่นเกม และอื่นๆ การวัดเหล่านี้แสดงถึงความเท่ากันในด้านต่างๆของกลุ่ม ณ ที่เริ่มต้น เราใส่กลุ่มควบคุมกลุ่มที่สองเข้ามาด้วยจากหน่วยบริการอื่นโดยการจับคู่เด็กเหล่านั้นกับเด็กในกลุ่มทดลอง ให้เท่าหรือสอดคล้องกันที่เริ่มแรกเข้าใน เรื่องของ ไอคิวและอายุ ทุกกลุ่มมีระดับไอคิวเหมือนกันที่แรกเริ่มรับเข้า มี เด็กที่เป็น High-functioning ในกลุ่มควบคุมมากเท่ากับที่มีอยู่ในกลุ่มทดลอง และในกลุ่มควบคุมมีเด็กเพียงหนึ่งคนเท่านั้นจากจำนวน ๔๐ คนที่ได้รับศักยภาพเท่าเด็กปกติเมื่ออายุ ๖ ปี

ผู้สัมภาษณ์: อะไรคือไอคิวเฉลี่ย?

ศาสตราจารย์โลวาส: ๖๐ แต่คำถามนี้เกี่ยวกับเด็กที่เป็น High-functioning เป็นอะไรที่ซับซ้อนมาก เพราะเวลาที่คนพูดว่า ผู้ใหญ่คนหนึ่งเป็น High-functioning การตัดสินใจเช่นนั้นเป็นการมองย้อนไปในอดีต ผู้ใหญ่ที่เป็น High-functioning วันนี้ไม่ได้เป็น High-functioning แม้แต่น้อยเมื่อตอนที่เขายาวสองขวบ คุณไม่สามารถบอกได้ว่าเด็กคนไหนจะประสบผลสำเร็จ ผมทำเรื่องนี้มากกว่าสามสิบปี และผมยังคงไม่สามารถบอกได้ว่าเด็กคนไหนจะทำได้ดีเด็กคนไหนจะไม่ ผมไม่สามารถบอกคุณได้ว่าบอยครั้งแคไหนที่มีอาชีพมหาพมแล้วพูดว่า "เด็กคนนี้ก็กำลังทำได้ดีมาก ทั้งหมดที่เขาต้องการที่สุดก็คือความช่วยเหลือบางส่วนกับการให้ความร่วมมือ" และแล้วเด็กคนนั้นก็เป็นคนหนึ่งที่ไม่ได้ก้าวหน้าอะไร ไม่มีใครสามารถบอกได้

ผู้สัมภาษณ์: ดังนั้นคุณจึงกำลังพูดว่าคุณไม่สามารถเลือกเด็กที่เป็น High-functioning ไม่ว่าคุณต้องการทำอะไร?

ศาสตราจารย์โลวาส: นั่นถูกต้อง อีกภาพลักษณ์หนึ่งของ แนวคิดเกี่ยวกับ High-functioning คือผู้คนมักคิดว่าเด็กที่เป็น High-functioning เมื่ออายุ ๒-๓ ขวบจะก้าวหน้าเป็นอย่างมากได้เองโดยตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่สิ่งนี้ ด้วยเหมือนกันที่ไม่มีการสนับสนุนด้วยสถิติข้อมูลที่เป็นวิทยาศาสตร์ซึ่งแสดงให้เห็นเช่นนั้น สมมุติว่าอะไรก็ตามที่ยังให้เด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงสุดในสถานแรกมีแนวโน้มจะถดถอยเล็กน้อย การถดถอยของพวกเขาไม่มีนัยสำคัญและมันมักจะเป็นเรื่องของการกล่าวอ้างว่าเด็กไอคิวสูงที่สุดนั้นถดถอยด้วย แบบทดสอบที่ใช้ภาษาพูดใน สัปดาห์ที่ค่อนข้างมาก แต่นั่นก็ยังคงเป็นอะไรที่คลุมเครือจะไม่เห็นว่าจากการศึกษาเหล่านี้เด็กๆที่ระดับสติปัญญาสูงไม่ได้รับอะไร ได้มากขึ้นอย่างที่พวกเขาถูกคาดหวัง

พิจารณาประเด็นนี้ในอีกมุมมองหนึ่ง ประมาณร้อยละ ๓๐ ของการสุ่มตัวอย่างเด็กที่ถูกเรียกว่า "High-functioning" และไอคิวที่เพียงประมาณร้อยละ ๒ ของเด็กออกัสติกทั้งหมดเท่านั้นที่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สามารถใช้ชีวิตอย่างอิสระได้ อะไรเกิดขึ้นกับ "High-functioning" ที่เหลือเหล่านั้นทั้งหมด? เห็นได้อย่างชัดเจนเลยว่าพวกเขาไม่ได้ก้าวหน้าอย่างที่ผู้คนคาดหวัง

ผู้สัมภาษณ์: คุณพบปัจจัยที่จะทำนายถึงผลสำเร็จได้หรือไม่บ้างหรือไม?

ศาสตราจารย์โลวาส: ระดับสติปัญญามีความสัมพันธ์กับผลลัพธ์ในขอบเขตหนึ่ง เราพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างระดับสติปัญญาและความสำเร็จอยู่ที่ประมาณ .๔๘ ซึ่งหมายความว่า คุณไม่สามารถทำนายผลสำเร็จในปัจเจกชนเป็นรายกรณี และศาสตราจารย์ ไตรแสตม สมิท กับผมได้ทำการศึกษาระดับสองเสร็จสมบูรณ์แล้วพบว่า **ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างระดับสติปัญญาและความสำเร็จในการบำบัดรักษา** ในการศึกษาที่เราเป็นไปไม่ได้ที่จะจับคู่ในกระบวนการสุ่มตัวอย่างที่ได้รับมอบหมาย การศึกษา ยังไม่ทันจะเสร็จสิ้นดี แต่สถิติเบื้องต้นแสดงถึงผลลัพธ์เปรียบเทียบกับการศึกษาของปี 1987 **ตัวทำนายผลความสำเร็จที่เด่นชัดที่สุดจริงๆ เราพบว่าคือความสามารถของเด็กในการเลียนแบบเสียงพูดในสี่เดือนที่สามของการบำบัดรักษา ร้อยละ ๙๐**

ของเด็กๆที่เรียนแบบเสียงพูดได้ในสิ้นเดือนที่สามของการบำบัดรักษาแบบเข้มข้นจะไปถึงขั้นมีศักยภาพเท่าปกติ เราได้พัฒนาแบบทดสอบที่เรียกว่า "มาตรวัดการเรียนรู้เร็ว" ("Early Learning Measure"-ELM) ซึ่งเป็นเครื่องมือทำนายผลล่วงหน้าได้ดี ที่สำคัญมันวัดได้ว่าเด็กๆจะเรียนรู้ได้เร็วอย่างไร เด็กที่เริ่มต้นไปได้อย่างรวดเร็วที่สุด ก็ยังคงเร็วที่สุด ผู้ที่เรียนเร็วที่วานี้ จะทำได้ดีที่สุด และไม่ใช่จะเป็นเด็กที่มีระดับสติปัญญาสูงสุดที่เข้ามา ร้อยละ ๙๐ ของเด็กที่หาคะแนนดีใน ELM จะได้ศักยภาพเท่าปกติ

ผู้สัมภาษณ์: คุณหมายถึงอะไร การเรียนแบบเสียงพูด?

ศาสตราจารย์โลวาส: เด็กๆจะเรียนแบบคำพูดหรือวลีของผู้ใหญ่ ด้วยวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง เหล่านี้คือคำอย่างเช่นว่า เบบี มามี แด๊ดดี้ ฯลฯ การออกเสียงกระตักรัดชัดเจน เหมือนอย่างเช่นเด็กทั่วไปที่จะต้องก้าวผ่านขั้นตอนของการเรียนแบบเสียงพูด เด็กออทิสติกก็ทำเช่นเดียวกัน นี่คือนิยามสามสัปดาห์เดือนของการบำบัดรักษาตั้งแต่เริ่มต้นโดยเฉลี่ย เด็กๆที่จะไปถึงขั้นได้รับศักยภาพเท่าเด็กปกติจะเกิดการเรียนแบบเสียงพูดได้ภายในสามเดือนของการบำบัดรักษา พวกเขาจะชอบเรียนแบบคำพูดของผู้ใหญ่

การเรียนแบบเสียงพูดเป็นอะไรที่มากกว่าการพูดเป็นชุดๆแบบนกแก้วนกขนทอง ในทำนองเดียวกัน มันเป็นส่วนหนึ่งของการประมวลผลของการคิด ยกตัวอย่าง ถ้าผมพูดกับคุณว่า "๒+๒ เท่ากับเท่าไร?" คุณจะพูดว่า "๔" แต่ถ้าผมพูดกับคุณว่า "๒+๒ ลบ ๓+๖ เท่ากับเท่าไร?" คุณจะพูดตามในลำคอ คุณจะไม่พูดมันออกมาดังๆ เพราะคุณแม่ของคุณจะสอนให้คุณไม่ให้สะท้อนเสียงพูดของคนอื่นออกมาดังๆ แต่ในใจของคุณคุณจะต้องกำลังทวนคำถามเพื่อที่จะไม่ลืมมัน เพื่อจะประมวลผลมันได้ดีกว่า

ผู้สัมภาษณ์: ตัวอย่างของคุณสามารถเป็นแบบตัวอย่างที่ดีสำหรับการสอนคนเกี่ยวกับกลุ่มอาการออทิสซึม ดิฉันจำเป็นต้องพูดว่า เมื่อคุณแก่ถามดิฉันว่า "๒+๒-๓+๖ เท่ากับเท่าไร?" ดิฉันต้องทวนคำถามในใจทันที คำต่อคำ ขณะที่เราไม่มีเนื้อที่ให้ลงรายละเอียดจำนวนมากนี้ ดิฉันคิดว่ามันเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องพยายามบอกกับผู้ปกครองถึงบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับอะไรจริงๆที่ครูและผู้ช่วยกำลังสอนเด็กเหล่านั้นในกว่า ๔,๐๐๐ ชั่วโมงนั้น พฤติกรรมบำบัดคืออะไร?

ศาสตราจารย์โลวาส: สิ่งหนึ่งที่มันไม่ใช่ก็คือ แคววิธีการหนึ่งเท่านั้นสำหรับการควบคุมพฤติกรรมที่ไม่ดี อย่างเช่น การไม่โหมอาละวาดหรืออะไรทำนองนี้ นั่นเป็นสิ่งที่น่าสนใจน้อยที่สุดที่คุณสามารถทำกับเทคนิคกรรมวิธีของการดัดแปลงพฤติกรรม ด้วยเหมือนกันที่ผู้คนที่คิดเกี่ยวกับการดัดแปลงพฤติกรรมอย่างกับ "ผู้กล้าหาญแห่งโลกใหม่" เท่ากับว่าเป็นเทคนิคที่จะทำให้ทุกๆคนเหมาะสมพอดีในแบบพิมพ์หนึ่ง แต่นั่นเป็นอะไรที่ตรงกันข้ามกับที่เราต้องการทำ เราช่วยสร้างพฤติกรรมที่หลากหลายในเด็กกลุ่มอาการออทิสซึม ซึ่งเพิ่มเติมความสามารถของพวกเขาที่จะปรับตัวเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ เมื่อคุณศึกษาอย่างนักพฤติกรรมคุณทำให้คนเตรียมพร้อมกับตัวแปรต่างๆที่ควบคุมพฤติกรรมเหมือนกับหลักหนี่พวกเขา นั่นเป็นท่วงทำนองที่ทำให้คุณเหมือนพรราชา ไปไม่มากนักน้อย

ถอยลงมาให้เฉพาะเจาะจง "พฤติกรรม" หนึ่ง หมายถึงอะไรก็ตามที่คุณสามารถสังเกตได้ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเป็นพฤติกรรม อารมณ์หนึ่งเป็นพฤติกรรมหนึ่ง อะไรก็ตามที่สามารถวัดได้คือพฤติกรรม ดังนั้นในการศึกษาของเรา เราจึงใช้หลักการพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ของการเรียนรู้ มาประยุกต์ใช้กับเด็กออทิสติก เพื่อสอนเด็กกลุ่มนี้ทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาไม่สามารถเข้าใจ เราสอนเด็กๆ เกี่ยวกับการให้ความสนใจ การเรียนแบบเสียง การเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูดกับเขา การใช้คำนาม คำกริยา คำสรรพนาม คำบุพบท และภาษานามธรรมต่างๆ เราสอนพวกเขาถึงวิธีการเล่นกับของเล่น วิธีการแสดงออกและรับรู้ซึ่งอารมณ์ต่างๆ การสื่อสารสัมพันธ์กับเด็กคนอื่น เราสอนพวกเขาทุกสิ่งทุกอย่าง

เราจำเป็นต้องสอนทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะเราพบว่าเด็กออทิสติกต้องการการสอนในทุกสิ่งทุกอย่าง

เราไม่ได้ตระหนักถึงสิ่งนี้เมื่อตอนที่เราริเริ่มต้น

เป็นเวลายาวนานทีเดียวที่เราก็คิดแบบที่ว่าถ้าเราสอนทักษะหนึ่งที่สำคัญทักษะอื่นก็จะตามมาโดยธรรมชาติ แบบว่า ในทันทีที่คุณสอนให้เด็กเชื่อมสัมพันธ์แบบมีอารมณ์หรือความรู้สึกกับพ่อแม่ของเขาได้ ความก้าวหน้าอื่นๆทุกชนิดทั้งหมดจะเกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติ ชั่วระยะหนึ่งเราด้วยเหมือนกันที่คิดว่าถ้าทำให้เด็กสามารถพูดได้เท่านั้น สิ่งดีๆ ทุกชนิดทั้งหมดจะตามมาเอง แต่ไม่มีอะไรเลยที่ว่ามันจะถูกพิสูจน์ได้ว่าถูก เราไม่สามารถจะเคยค้นพบ "เครื่องจักร" ในเด็กกลุ่มอาการออทิสซึม ไม่ปรากฏว่ามีความบกพร่องเพียงหนึ่งเดียวที่เป็นศูนย์กลาง เด็กกลุ่มนี้มี ความบกพร่องในหลายๆ ด้าน และแต่ละด้านจะต้องได้รับการบ่งชี้ออกมาอย่างเฉพาะเจาะจง

ผู้สัมภาษณ์: ในการอ่าน The Me Book ดิฉันถูกทำให้สนใจที่เห็นว่าคุณใช้เงื่อนไขของสิ่งเราสอนเด็กออทิสติกได้อย่างเป็นไปเอง

ศาสตราจารย์โลวาส: อย่างเป็นไปเอง และด้วยความปรารถนาที่จะเรียน เป้าหมายของเราคือสร้างสรรความสนุกสนานของการเรียนรู้ในเด็กๆ เพื่อให้มันสนุกสำหรับพวกเขามากกว่าการไปหมุ่นวน หรือการขยับมือท่าแปลกๆ หรือการเดินสำรวจไปทั่วห้อง

ผู้สัมภาษณ์: การเผ่าดูที่ทีมงานของคุณในช่วงสั้นๆกับจิมมี ผู้ซึ่งเพิ่งจะได้ ๗ ปี ดิฉันสนใจที่เห็นว่าคุณมักจะยติ "การฝึกสอน" หรือช่วงระยะเวลาการสอนหลังจาก ๓๐ นาทีหรือน้อยกว่านั้นเพื่อที่จะคงไม่ให้เด็กเบื่อหรือต่อต้าน ในอีกจุดหนึ่ง ทั้งหมดที่จิมมีจำเป็นต้องทำก็แค่ยกมือขึ้นเมื่อครูบอกให้เขาทำ และแตะที่ศีรษะเมื่อครูบอกให้เขาทำ และมันก็แค่นั้น เขาก็ได้ไปพัก พวกเขาเข้าใจมันสั้นและอ่อนหวาน

ศาสตราจารย์โลวาส: เกือบทั้งหมดส่วนมากของเด็กที่เราเห็นจะตอบสนองด้วยพฤติกรรมก้าวร้าว เมื่อเราพยายามที่จะสอนพวกเขา เด็กๆบางส่วนก้าวร้าวกับผู้บำบัดผู้ใหญ่ของพวกเขา ขณะที่อีกบางส่วนทำร้ายตัวเอง นี่เป็นสิ่งที่เข้าใจได้ เพราะว่าเป็นหลายปีที่เด็กเหล่านี้ล้มเหลวที่จะเข้าใจอะไรที่พ่อแม่และครูของพวกเขาต้องการให้พวกเขาเรียนรู้ ก็ใครจะไม่กระทำอาการลักษณะนี้? ความก้าวร้าวเป็นเครื่องหมายของแรงขับที่แข็งแรง และแรงขับเช่นนี้สามารถใช้สร้างพฤติกรรมที่เหมาะสมทางสังคมมากกว่า สำหรับการควบคุมสิ่งแวดล้อม ฉะนั้น หลักการพื้นฐานที่สำคัญยิ่งเพื่อความประสบความสำเร็จสูงสุด คือ เราจะต้องจบการฝึกการสอนด้วยความสำเร็จเสมอ และทำให้การเรียนแต่ละก้าวง่ายพอที่เด็กจะแน่ใจว่ามีความสำเร็จอยู่ข้างหน้า

ผู้สัมภาษณ์: นั่นเป็นอีกมโนคติหนึ่งที่น่าสนใจที่ดิฉันเห็นจากการเฝ้ามองทีมของคุณทำงาน ไม่มีอะไรเลยที่จะถูกพิจารณาว่า “ง่าย” เกินไปสำหรับเด็ก คุณมักจะเริ่มต้นด้วยการให้งานบางอย่างที่ง่ายอย่าง ไม่น่าเชื่อ-งานที่เด็กสามารถทำได้กับงานที่ยากขึ้น อย่างเช่นการเรียกร้องให้เด็กวัย ๗ ปียกแขนขึ้นไปในอากาศ

ศาสตราจารย์โลวาส: เราประกันความสำเร็จด้วยการสร้างความมั่นใจให้เด็กว่าเขาสามารถทำมันได้ เสมอเลย ที่ทุกๆช่วงของการเรียนการสอน จุดมุ่งหมายพื้นฐานสองประการที่แยกออกจากเนื้อหาที่กำลังสอนกันอยู่ก็คือ เพื่อทำให้เด็กเกิดความต้องการที่จะเรียน และทำให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าเราสามารถเรียนได้ นั่นคือเขาเป็นผู้มีความสามารถ

ผู้สัมภาษณ์: ฉะนั้นในการเรียนการสอนในแต่ละช่วงคุณกำลังพยายามเพิ่มแรงขับและความเชื่อมั่นในตัวเองของเด็กไปพร้อมๆ กับทักษะของเขา ดิฉันคิดว่าพ่อแม่ผู้ปกครองต้องการจะได้ยินเกี่ยวกับเทคนิคเฉพาะที่เกี่ยวข้อง

ศาสตราจารย์โลวาส : อันดับแรกเราสอนเด็กๆทั้งหมดแบบตัวต่อตัว

ผู้สัมภาษณ์: บางครั้งสองต่อหนึ่งตาม The Me Book ดิฉันนึกขึ้นมาได้ทันทีที่คุณเคยพูดว่ามีครูหลักหนึ่งคนนั่งอยู่ข้างหน้าเด็ก กับครูผู้ช่วยอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างหลังเด็กเพื่อคอยช่วยเหลือเขาให้ทำตามที่ถูกสั่งได้

ศาสตราจารย์โลวาส: ครับ เด็กเหล่านี้เรียนเป็นกลุ่มไม่ได้ พวกเขาสามารถถูกสอนให้เรียนเป็นกลุ่มได้ แต่มันจะต้องใช้เวลาสักสองถึงสามปีของการฝึกฝนเพื่อที่จะไปถึงจุดนั้น อย่างที่ผมพูด ครึ่งหนึ่งของเด็กของเราไปถึงจุดที่พวกเขาสามารถเรียน ได้ดีด้วยตัวของพวกเขาเองในสิ่งแวดล้อมของชั้นเรียนปกติ หลักการพื้นฐานอีกประการหนึ่งก็คือต้องย่อยเนื้อหาที่จะสอนออกเป็นหน่วยย่อยที่เล็กที่สุดหลาย ๆ หน่วย และแล้วก็สอน และให้เสริม แต่ละหน่วยอย่างแยกออกจากกัน

ผู้สัมภาษณ์: ดิฉันสังเกตเห็นว่าใน The Me Book แด่สอนการใส่กางเกงคุณแยกย่อยออกเป็นตั้ง ๑๑ ขั้นตอน

ศาสตราจารย์โลวาส: ด้วยเหมือนกันที่เราใช้ “การเนาะ” เป็นแนวทางให้เด็กเริ่มต้นทำตามคำสั่ง ดังนั้นในทันทีที่คุณสั่งเด็กของคุณว่า “ยกแขน” คุณเนาะเขาโดยการช่วยจับแขนเขายกขึ้น และให้เสริมพฤติกรรมหรือรางวัลในทันที แล้วทีละน้อย คุณก็ค่อยๆ “ถอนกลับ” การเนาะเมื่อเขาฝึกทำ ได้สำเร็จ โดยแทนที่จะจับแขนยกขึ้นให้เขาทั้งหมดคุณก็ทำแค่ครึ่งเดียว แล้วแทนที่จะช่วยเขาจับแขนเขายกให้ครึ่งหนึ่งคุณก็ไม่ทำให้เลย แต่แค่แตะแขนเขานิดหน่อย คุณกำลังถอนกลับการเนาะจนกระทั่งเด็กสามารถทำตามคำสั่งได้ด้วยตัวของเขาเอง

ผู้สัมภาษณ์: เพื่อประโยชน์สำหรับผู้อ่านของเราดิฉันอยากจะเพิ่มเติมว่าบางส่วนของสิ่งที่เรากำลังพูดถึงนี้สามารถทำได้ง่ายตายในแต่ละวัน เมื่อจิมมีอายุได้ ๒ ขวบนักฝึกพูดบำบัดสอนเราถึงเทคนิคที่หลากหลายของการเนาะ ซึ่งเขาเรียกว่า “จับให้ท่า” ทุกครั้งที่เราบอกให้จิมมีทำอะไรบางอย่าง เราจับมือเขาทำสิ่งนั้น อย่างที่เราสั่งเขาให้ “ปิดประตู” เราจับมือเขาและขับเคลื่อนให้เขากระทำการปิดประตู แทนที่จะยืนดูอยู่เฉยๆ แล้วรู้สึกขง้อใจว่าเขาไม่ตอบสนอง ซึ่งนี่คืออะไรที่เรากำลังทำ มันง่ายที่จะทำ และจิมมีเกิดการรับรู้ทางภาษาอย่างมหัศจรรย์ในการทำแบบนั้น และยังได้เกิดการให้ความร่วมมือไปด้วยในตัว มันเป็นเทคนิคที่น่าทึ่ง

ศาสตราจารย์โลวาส: “การก่อรูปพฤติกรรม” เป็นเทคนิคสำคัญอีกส่วนของการสอนแบบพฤติกรรมบำบัดที่สำคัญ เมื่อคุณก่อรูปพฤติกรรมของเด็กคุณค่อยๆ เรียกร้องต้องการการตอบสนองที่ถูกต้องและซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆทีละน้อยจากเด็กเพื่อที่เขาจะได้รับรางวัล ด้วยคำสั่งว่า “ยกแขน” แรกทีเดียวคุณต้องให้รางวัลการเคลื่อนไหวใดๆที่ขยับขึ้นทั้งหมด แล้ว ขณะที่เขาเอามือขึ้น คุณยังคงถือรางวัลไว้จนกระทั่งเขายกแขนสูงขึ้นอีก ในที่สุดคุณก็ก่อรูปพฤติกรรมให้เขาจนถึงจุดที่เขาสามารถยกแขนขึ้นสูงสุดทันทีและยกค้างไว้สักสองสามวินาทีก่อนเขาจะได้รับรางวัล

ผู้สัมภาษณ์: หนังสือของคุณ ได้พูดถึงสิ่งที่น่าสนใจมากมายเกี่ยวกับการเลือกรางวัลหรือสิ่งสร้างเสริมพฤติกรรม

ศาสตราจารย์โลวาส: เด็กๆไม่ว่าคนไหนสามารถถูกสอนได้ถ้าผู้ใหญ่อดทนและเข้าใจถึงอะไรที่เขาต้องการ บางครั้งคุณต้องเป็นคนที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรมากๆ เกี่ยวกับการค้นพบว่ารางวัลอะไรที่จะทำงาน ได้ผลกับเด็กของคุณ เรามีเด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งผู้ซึ่งดูเหมือนจะไม่ต้องทำอะไรเลย ไม่มีอาหารที่ชอบ ไม่ชอบการกอดรัด ไม่ชอบการจิกจี้ ไม่มีอะไรจะใช้ได้ผล มันเป็นความพยายามล้วนๆ ในการสอนเขา แล้วโดยบังเอิญเราพบว่า เขาชอบที่จะเห็นน้ำจากแก้วหนึ่ง ไปยังอีกแก้วหนึ่ง นี่เป็นภาวะที่ถูกครอบงำในชีวิตของเขา ดังนั้นเราจะให้แก้วและน้ำกับเขาเป็นรางวัลในการเรียน ทุกๆ ครั้งที่เขาตอบสนองถูกต้อง เขาจะได้รินน้ำจากแก้วหนึ่ง ไปใส่อีกแก้วหนึ่ง นี่คือสิ่งที่เราเรียกว่า การเข้าควบคุมเด็กได้ด้วยความเห็นอกว่า

ผู้สัมภาษณ์: จากที่อ่านในหนังสือของคุณ การให้ความร่วมมือคุณพิจารณาให้ความสำคัญถึงขั้นชี้ขาดอย่างไรขนาดนั้น

ศาสตราจารย์โลวาส: มันเป็นไปได้ที่จะเปิดโลกให้เด็กเรียนรู้ทักษะที่สูงขึ้นเมื่อเขาไม่ให้ความร่วมมือ

ผู้สัมภาษณ์: ก่อนที่เราจะคุยกันต่อ ดิฉันอยากจะเพิ่มเติมว่า พุดในฐานะคนเป็นพ่อแม่ คุณจำเป็นต้องทำการศึกษาเพื่อจะจับมาให้ได้ซึ่งเทคนิคเหล่านี้ อ่านหนังสือ ดูวิดีโอของช่วงการฝึกการสอน บางที่ต้องเข้าชั้นเรียนหรือลงมือปฏิบัติจริง สามี่และดิฉัน ได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการดัดแปลงพฤติกรรมอยู่สองสามชั่วโมงเมื่อสองสามปีมาแล้ว ซึ่งอย่างชัดเจนเลยมันไม่เพียงพอ และเราระงับหน้ากว่าเราไม่เคยมาถึงจุดที่เข้าถึงวิธีการนี้ด้วยตัวของเราเอง พฤติกรรมบำบัดไม่ได้มาถึงพ่อแม่ได้เอง "อย่างธรรมชาติ" คุณต้องลงมือทำงานกับมันจริงๆ ถ้าคุณจะทำมันด้วยความเข้าใจไม่ว่าจะทางใด

ศาสตราจารย์โลวาส: นั่นคือกฎทองของการบำบัดรักษากลุ่มอาการออทิสซึม ผู้บำบัดจำเป็นต้องได้รับการฝึกอบรมให้แสดงการบำบัดด้วยหรือไม่? ถ้าไม่มีฝึกการอบรมที่จำเป็นจริงๆ การบำบัดก็ไม่มีผล นั่นเป็นอะไรที่ผิดพลาดของทฤษฎีทั้งหมดที่มีฐานรากอยู่ที่การรักษาออทิสซึมให้หายด้วยการให้ความรักกับพวกเขา ใครๆก็รักเด็กเหล่านี้ได้ คุณไม่มีหัวใจหรือใจ แต่มันจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนที่จะใช้ความรักในลักษณะที่สร้างสรรค์ ถ้าคุณรักเด็กออทิสติกในเวลาที่เขาทำร้ายตัวเอง คุณต้องกำจัดการทำร้ายตัวเอง มันต้องใช้เวลาน้อยที่สุดเท่าเดือนของการฝึกอบรมที่ต้องได้รับคำแนะนำอย่างใกล้ชิดในการบำบัดแบบตัวต่อตัวเพื่อจะเรียนรู้ถึงการสร้างเสริมพฤติกรรมที่ซับซ้อน อย่างเช่นในเรื่องของภาษา และแล้วคุณก็จำเป็นต้องปรับปรุงให้ทันสมัยเป็นครั้งคราว เพราะว่าโปรแกรมที่ใหม่และดีกว่ากำลังถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

ภายใต้สิ่งนี้ เราพบว่ามันสำคัญสำหรับทีมงานที่ได้รับการอบรมมาแล้วที่จะต้องทำงานเป็นกลุ่ม ผู้บำบัดของเราจะต้องพบปะกันอย่างน้อยสักครั้งหนึ่งในหนึ่งสัปดาห์เพื่อจะมาสาธิตเทคนิคการสอนซึ่งกันและกัน เราจัดทำมันในแนวนี้นี้เพื่อป้องกันอะไรที่เรียกว่า "การเบี่ยงเบนออกไปจากบรรทัดฐาน" เพื่อรักษาพวกผู้บำบัดให้อยู่กับร่องกับรอย มันเป็นการง่ายมากสำหรับผู้บำบัดคนหนึ่งคนใดที่ทำงานตามลำพังจะเบี่ยงเบนออกไปจากโปรแกรม การพบปะประชุมกันตามปกติจะรักษาผู้คนจากการทำงานอย่างลวกๆแบบสูกเอาเผากิน และยังเก็บรักษาแรงจูงใจในการทำงานของทุกคนให้อยู่ในระดับสูง

ผู้สัมภาษณ์: โชคดีเลย ดิฉันรู้สึกถึงเรื่องที่ว่ามาทั้งหมดนี้ได้ดีทีเดียว สามี่และดิฉันกำลังจัด "โปรแกรมที่บ้าน" ขึ้นอย่างจริงจัง สำหรับจิมมี เราทำแผน เราแต่ละคนกำหนด "การเรียนบนโต๊ะ", การอ่านจากหนังสือ, การเล่นกับของเล่น กับเขามากมายเกินไปในแต่ละวันทุกวัน เราเริ่มต้นได้ดีมากในเบื้องต้น แล้วเราก็เกิดอาการ "เบี่ยงเบน" แบบที่ว่า เห็นได้ชัดในสามอาทิตย์ต่อมา มันยังกับว่าเรากำลังอดอาหารจริงๆมันหนักหนาสาหัสกว่าการอดอาหารเสียอีก มันถึงจุดระเบิดซึ่งเป็นอันตรายจริงๆกับเด็กเหล่านี้

ศาสตราจารย์โลวาส: นั่นเป็นอะไรที่เราปรารถนาจะหลีกเลี่ยง และที่ UCLA เราได้เสริมให้นักศึกษาที่มาฝึกเป็นผู้บำบัดเพื่อจะรับเกรตจะต้องมาเข้ากระบวนวิชาเรียนของพวกเราด้วยเมื่อจบเทอม

ผู้สัมภาษณ์: ก่อนจะจบเรื่องเทคนิค เราควรต้องหยิบยกเรื่องเทคนิคที่เรียกว่า มาตรการเด็ดขาด (Aversive) มาคุยกันสักหน่อย

ศาสตราจารย์โลวาส: มันคงต้องพูดถึงประวัติความเป็นมาย้อนไปในอดีต เมื่อตอนที่เราริเริ่มทำงานกับเด็กเหล่านี้ในปี 1960 เรายุ่้น้อยมากเกี่ยวกับว่าจะฝึกสอนเด็กออทิสติกกันอย่างไร เราถูกให้เป็นทีปรักษาในเรื่องการทำร้ายตัวเองอย่างรุนแรงที่กำลังเกิดขึ้นในสถาบันขนาดใหญ่หลายแห่ง เหล่านี้คือเด็กที่กำลังกลัวลูกตาของพวกเขาออกมา, พวกเขามองตัวเอง อะไรที่เราพบ โดยบังเอิญอีกแล้ว ก็คือ "มาตรการเด็ดขาดในยามฉุกเฉิน" พุดในอีกนัยหนึ่งก็คือ การลงโทษ ทำให้มันหยุดลงได้

ผู้สัมภาษณ์: คุณค้นพบสิ่งนี้โดยบังเอิญ?

ศาสตราจารย์โลวาส: เราสังเกตเห็นว่าเด็กที่ทำร้ายตัวเองอย่างรุนแรงแสดงความตื่นตระหนกอย่างไรที่จะถูกฉีดยา

ผู้สัมภาษณ์: คุณกำลังได้เห็นเด็กที่กำลังเจ็บปวดอย่างรุนแรงจากบาดแผลที่เกิดจากน้ำมือของตัวเองพวกเขาเองทุกวัน และก็ใช้พวกเขากลัวการถูกฉีดยา?

ศาสตราจารย์โลวาส: ครับ ดังนั้นเราจึงตั้งสมมติฐานว่า การลงโทษน่าจะหยุดพฤติกรรมทำร้ายตัวเองอย่างได้ผล และแล้วเราก็ทำการตรวจสอบสมมติฐานนี้

ผู้สัมภาษณ์: การลงโทษจากภายนอกอาจจะหยุดการทำร้ายตัวเองจากภายใน

ศาสตราจารย์โลวาส: ปัญหาที่คือมันหันเหเด็กให้ปรับตัวกับมาตรการเด็ดขาดที่เราใช้ พฤติกรรมการทำร้ายตัวเองอาจจะหยุดได้บางทีสองวัน สองชั่วโมง สองเดือน และแล้วมันก็ผลุดขึ้นมาใหม่ได้อีก เราจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนมาตรการเด็ดขาดของเราใหม่อีก เพียงแต่ว่าที่นี้เราจำเป็นต้องเด็ดขาดยิ่งขึ้นไปอีก มาตรการเด็ดขาดกลายเป็นเหมือนมาตรการของคนฆ่าสัตว์ที่โหดร้ายทารุณ ยิ่งคุณเรียนรู้เกี่ยวกับคนไข้มากขึ้นเท่าไร คุณก็ยิ่งคิดว่ามาตรการเด็ดขาดจะคล้ายคลึงกับการกลายไปเป็นคนฆ่าสัตว์มากขึ้นเท่านั้น

ผู้สัมภาษณ์: มาตรการเด็ดขาดคืออะไร?

ศาสตราจารย์โลวาส: การหวัดกันหรือการช็อกด้วยไฟฟ้า ก่อนหน้าที่เราจะทดลองทำ สถาบันต่างๆก็ใช้การมัดและยาสงบแบบกินอยู่แล้ว พวกเขาใช้ยาสงบแบบกินในขนาดที่อาจจะฆ่าคุณหรือผมได้เลยและขนาดนั้นมันก็ยังคงไม่ได้ผล ปัญหาที่คือว่าในเวลานั้นเราไม่มีความรู้อย่างเพียงพอในเรื่องการเสริมสร้างพฤติกรรมอันเป็นทางเลือกอื่น อย่างเช่นภาษา เด็กควบคุมสิ่งแวดล้อมรอบของตัวเขาด้วยการทำร้ายตัวเอง อันเป็นช่องทางเดียวเท่านั้นที่เขารู้จัก ประโยชน์ของมาตรการเด็ดขาดที่ถูกนำมาใช้ก็เพียงเพื่อหยุดการทำร้ายตัวเองให้ทันเพียงพอที่จะสอนพฤติกรรมอันเป็นทางเลือกอื่นอย่างเช่นภาษาเท่านั้นเมื่อการเข้าถึงที่เป็นบวกทั้งหมดล้มเหลว ถ้าไม่มาตรการเด็ดขาดทั้งหมดจะต้องไม่ถูกนำมาใช้ แต่ผมเกรงว่าคุณส่วนข้างมากที่สุดที่นำมาตรการเด็ดขาดมาใช้จะไม่รู้จักการสอนพฤติกรรมอันเป็นทางเลือกอื่นเหล่านี้

ผู้สัมภาษณ์: เราควรจะต้องกล่าวถึงกันไว้ ณ ที่นี้ ว่า เมื่อผู้ปกครองนำเด็กของพวกเขาเข้ามาเข้าโปรแกรมของUCLA พวกเขาตกลงที่จะให้จัดการกับพฤติกรรมที่เป็นการก่อกวนหรือไม่เหมาะสมด้วยผลติดตามมาที่เป็นด้านลบเพียงสองอย่างเท่านั้น คือ การพูดว่า "ผิด" และ "การกักบริเวณ" (time-outs)

ศาสตราจารย์โลวาส: ครับ แต่ในการปฏิบัติที่เป็นจริงเป้าหมายหลักที่เราใช้คือ ต้องหลีกเลี่ยงผลด้านลบที่ตามมาด้วยกันทั้งหมด นักบำบัดของเรา "ทำงานผ่านตลอด" พฤติกรรมของเด็ก ทำให้เขาอยู่กับงานที่มอบหมายให้ได้แม้ขณะเขากำลังโมโหอาละวาดหรือพยายามจะกัด แนนอนที่สวดการแทรกแซงที่เป็นลบยังคงไม่ถูกนำมาใช้จนกระทั่งผู้ปกครองจะได้รับแจ้งว่ากระบวนการใช้มาตรการเด็ดขาดจะประกอบด้วยอะไรบ้างและรวมทั้งประโยชน์ของมัน และจะต้องได้รับอนุญาตให้ใช้ได้จากปากของพวกเขาเอง

ผู้สัมภาษณ์: คอยกันต่อไปอีก มีการโต้แย้งเป็นอันมากเกี่ยวกับงานของคุณ โดยมักจะมีคำถามกันว่าเด็กออทิสติกจากโปรแกรมของคุณจำนวน ๔๗% สามารถได้รับศักยภาพเท่าเด็กปกติจากโปรแกรมของคุณ ได้จริงหรือไม่ มันเป็นผลลัพธ์ที่พิเศษผิดธรรมดาทีเดียว แต่ก็อย่างที่บรรณาธิการของดิฉันชื่อก่อนว่าแม่ ๔๗%จะดีขึ้น แต่ยังคงเหลืออีก ๕๓% ที่ไม่ อะไรคือความเห็นของคุณเกี่ยวกับเด็กเหล่านั้น?

ศาสตราจารย์โลวาส: ๒ ของ ๑๙ คนไม่แสดงการเปลี่ยนแปลงเลยแม้กระทั่งหลังจากการบำบัดไปแล้วกว่า ๔,๐๐๐ ชั่วโมง ที่เหลือทำได้ไม่เลวนัก พวกเขาทั้งหมดก็ได้รับอะไรระดับหนึ่ง แต่พวกเขาก็ยังคงเป็นออทิสติก อย่างที่พวกเขาเคยได้รับการวินิจฉัย ในโปรแกรมของเรา ทักษะในการจับคู่ทางการฟังเมื่อผ่านการบำบัดไปได้ ๓ เดือนเป็นเครื่องทำนายเท่านั้นว่าพวกเขาสามารถเลียนแบบเสียงอย่างเช่นคำได้หรือไม่? นี่แสดงถึงความจำกัดของโปรแกรมเพราะว่ามันรวมศูนย์ไปที่ภาษาพูดเท่านั้น นั่นคือทำไมผมจึงไม่ชอบพูดถึงเรื่องว่าเด็กจะมีศักยภาพสูงหรือต่ำ เพราะเราเริ่มเด็กๆในโปรแกรมการอ่านและการเขียนที่ฉลาดมากๆ แต่พิการมากๆในโปรแกรมการฟัง ปัจจุบันมีโปรแกรมดีๆสำหรับผู้ที่ยังไม่รู้ได้ดีทางการมองเห็นน้อยมาก แต่ก็กำลังมีการริเริ่ม

ผู้สัมภาษณ์: คุณจะรู้ได้อย่างไรว่าคุณมีเด็กประเภทไหน?

ศาสตราจารย์โลวาส: ถ้าเขาสามารถเลียนแบบเสียงพูดได้ เขาเป็นผู้เรียนรู้ได้ดีทางการฟัง (Auditory Learner) คุณสามารถจะอนุมานแบบที่ผมว่าได้อย่างปลอดภัย แต่ถ้าเด็กยังคงไม่ยอมพูด ไม่สามารถจะอนุมานได้ว่าเขาเป็นผู้เรียนรู้ได้ดีทางการมองเห็น(visual Learner) เว้นเสียแต่ว่าคุณจะให้โอกาสเขาเรียนที่จะเลียนแบบเสียงและคำ อย่างไรก็ตาม มีมืออาชีพเพียงหยิบมือหนึ่งเท่านั้นที่สามารถสอนการเลียนแบบเสียงพูด มันเป็นโปรแกรมที่ยากที่จะทำให้ได้จริงๆ ทั้งกับผู้บำบัดและกับเด็กทั้งคู่

ขณะนี้เรากำลังทำงานกับผู้เรียนรู้ได้ดีทางการมองเห็น เช่นเดียวกับมืออาชีพคนอื่นๆอีกหลายคนทั่วประเทศ เรามีเด็กเล็กๆคนหนึ่งที่ทำไม่ได้กับการเลียนแบบเสียงพูด ดังนั้นเราจึงได้เริ่มต้นการสอนเขาด้วยการเขียนเป็นอันดับแรก หนึ่งในหลายๆอย่างที่เราสอนเขาก็คือ จับคู่ บัตรตัวอักษร ม-ะ-ไ-ฟ กับบัตรคำว่า "มะไฟ" ที่สะกดไว้แล้ว และเรายังได้สอนให้เขาจับคู่บัตรคำว่า "มะไฟ" กับมะไฟที่เป็นผล ไม่จริงอีกด้วย วันหนึ่งเขานั่งลงที่โต๊ะที่ตรงหน้าเขามีบัตรตัวอักษรประมาณ ๑๐ หรือ ๑๒ ใบ โดยบนบัตรแต่ละใบจะมีตัวอักษรแต่ละตัวที่แตกต่างกัน ด้วยตัวของตัวเองและอย่างระมัดระวังมากเขาแยกเอาบัตรที่มีตัวอักษร ม,ะ,ไ,ฟ และทั้งที่เหลือ เราไม่ได้สอนเขาให้ทำอย่างนั้น และผมคิดว่าคุณคงไม่เคยเห็นอย่างนี้ในเด็กที่มีอายุเพียง ๒ หรือ ๓ ขวบทั่วไป มันบ่งชี้ถึงความเป็นอัจฉริยะ เขาจัดระเบียบงานของเขาอย่างเป็นไปเองโดยปราศจากการถูกสอนให้ทำเช่นนั้นมาก่อน และก็ใช้ที่เด็กคนนี้วัดระดับสติปัญญาแต่แรกได้ ๔๗ โดยแบบทดสอบของโบเลย์

มีเด็กที่พูดไม่ได้เลยที่รักตัวเลขและตัวหนังสือ ย้อนกลับ ไปทศวรรษที่ 60 ก็มีตัวอย่างให้เห็น เราได้พบเด็กที่พูดไม่ได้และทำร้ายตัวเองอย่างรุนแรงที่โรงพยาบาลท้องถิ่นของรัฐแห่งหนึ่งซึ่งเรียนรู้เกี่ยวกับตัวอักษรได้เมื่อผ่านการสอนไปได้เพียงชั่วโมงครึ่ง เด็กกลุ่มนี้บางคนฉลาดมาก

คนเราไม่สามารถสันนิษฐานเอาเองว่าเด็กจะมีเจ้าความฉลาดนี้อยู่ภายใน รียบร้อยแล้วและคุณไม่จำเป็นต้องลงมือทำการบำบัดเขามากก็ได้ คนเราปรารถนาเช่นนี้มากกว่า ๒๐๐ ปีแล้ว ที่ว่าเจ้าความฉลาดนี้ทั้งหมดมีอยู่แล้วภายในและคุณเพียงแค่ค้นหาทางให้มันผลิบานออกมาเท่านั้น นั่นเป็นความคิดของ Bettelheim ด้วยเหมือนกัน ที่ว่า ความอบอุ่นเล็กน้อยจะอนุญาตให้เด็กที่พัฒนาการอย่างเต็มที่แล้วกระโดดออกมาจากโลกส่วนตัวในหัวของเขา อะไรจะง่ายดายขนาดนั้น

แต่ความเป็นจริงก็คือ มันต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงและหลายชั่วโมงและหลายชั่วโมงของการทำงานอย่างเข้มข้นเอาเป็นเอาตายในการสอนเด็กเหล่านี้ พฤติกรรมมนุษย์-พฤติกรรมมนุษย์ทั้งหมด ไม่เฉพาะแต่พฤติกรรมของบุคคลออทิสติกเท่านั้น-เปลี่ยนแปลงอย่างเชื่องช้ามากและในปริมาณที่ทีละเล็กละน้อย ดาร์วินพูดไว้ดีที่พูด: อย่างธรรมชาติไม่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดได้ ตลอดทั้งประวัติศาสตร์ของการบำบัดรักษาบุคคลออทิสติกผู้คนเฝ้ามองหาสิ่งที่เรียกว่า "การทะลวงออกมา"

จากโลกส่วนตัวในทันทีทันใดของบุคคลออทิสติก เราก็มองหาให้พวกเขาด้วยเหมือนกันในตอนแรกที่เราเริ่มต้น แต่เราพบว่าเด็กกลุ่มนี้ไม่เคยจะทะเลาะลวงออกมาได้อย่างที่ว่า พวกเขาเพียงแต่ค่อยๆก้าวหน้าไปอย่างช้าๆและมั่นคงด้วยความพยายามอย่างมหาศาลจากทุกส่วนของพวกเราทุกคน

ผู้สัมภาษณ์: พูดในฐานะที่เป็นพ่อแม่คนหนึ่ง

นั่นเป็นภาพลักษณ์ที่ทำให้โปรแกรมของคุณน่าหวาดหวั่นมากที่สุดมันสามารถดูดซับเอาทุกขณะจิตของชีวิตที่กำลังตื่นอยู่ของคุณ

ศาสตราจารย์โลวาส: นี่จึงหมายถึงว่าบรรดาพ่อแม่ผู้ปกครองจะต้องกลายเป็นนักการเมืองไปด้วย **ในประเทศนอร์เวย์**

ถ้าคุณให้กำเนิดเด็กออทิสติกและความผิดปกติได้รับการวินิจฉัยแต่เนิ่นๆ

คุณ จะได้รับการช่วยเหลือให้มีครูผู้ช่วยพิเศษสำหรับการฝึกสอนตัวต่อตัวตลอดช่วงวัยเยาว์ของเด็กจนกระทั่งอายุ ๑๘ ปี

มันเป็นการลงทุนที่ดีของรัฐเพราะเด็กจะสามารถที่จะอยู่กับครอบครัวและชุมชน ได้นานกว่า เราก็คงต้องการแบบนั้นที่

การจัดให้เด็กออทิสติกแต่ละคนมีครูการศึกษาพิเศษของตัวเองอาจจะแพง บางแห่งจะตกอยู่ในราว ๓๐,๐๐๐ เหรียญต่อคนต่อปี

แต่การประหยัดในแง่ของการจัดบ้านพักและการช่วยเหลือค่าใช้จ่ายสำหรับเด็กที่จะเติบโตขึ้นไปมีชีวิตของตัวเองได้อย่างอิสระนับว่ามหาศาลกว่า

บางแห่งอยู่ระหว่าง ๒ ถึง ๓ ล้านเหรียญในช่วงชีวิตหนึ่ง สำหรับเด็กที่มีความผิดปกติทางด้านพัฒนาการ

การฝึกสอนแบบตัวต่อตัวอย่างเข้มข้นตั้งแต่อายุ ๒ ขวบควรจะเป็นอีกสิทธิหนึ่งที่จะต้องถูกบัญญัติไว้

ผู้สัมภาษณ์: มันกำลังจะได้รับการบัญญัติไว้

ตั้งแต่ที่ราคาของความพยายามที่จะทำอย่างนี้ด้วยการแบกภาระนี้ไว้ด้วยลำพังตัวของตนเองโดยไม่มีการช่วยเหลือจากรัฐบาลกำลังจะกลายเป็นสิ่งที่ครอบครัวส่วนมากที่สุดไม่อาจเข้าถึงได้

ศาสตราจารย์โลวาส: คนที่ต้องการจะเกี่ยวข้องกับเรื่องกฎหมายสามารถจะติดต่อกับ FEAT, Families For Early Autism Treatment,

ในสคราเมนโต ในเวลานี้แต่ละครอบครัวสามารถจ้างทนายและฟ้องร้องรัฐสำหรับค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการศึกษาเหล่านี้

ผู้ปกครองที่สมัครใจได้ผ่านการทำเรื่องแบบนี้ไปได้ด้วยความเครียดแบบสุดๆ กับการดำเนินการทางศาล

พวกเขาสามารถได้ประโยชน์จากอาสาสมัครท้องถิ่นด้วยเหมือนกัน

ผมไม่สามารถบอกคุณได้ว่ามีครอบครัวจำนวนมากเท่าไรที่ผมรู้จักต้องจ้างอาสาสมัครคนแล้วคนเล่าจากครอบครัว โรงเรียน

และโบสถ์เพื่อทำงานในช่วงที่จำเป็น บางครั้งครอบครัวหนึ่งจะต้องจ่ายครูฝึกหนึ่งคนอยู่ในราวๆ ๑๕,๐๐๐

เหรียญเพื่อให้อุดูแลทั้งโปรแกรมตลอด ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์เป็นพื้นฐาน และครูฝึกก็จะดูแลอาสาสมัครทั้งหลายอีกต่อหนึ่ง

ครอบครัวที่จ้างก็จะต้องจ่ายพวกเขาในอัตราราวๆ ๕-๘ เหรียญต่อชั่วโมง

ผู้สัมภาษณ์: ดิฉันคิดว่ามันคงจะเป็นการดีที่จะต้องช้อออกมาว่าแม่คุณจำเป็นจะต้องการฝึกอบรมเกี่ยวกับเทคนิค

ผู้คนส่วนมากที่สุดก็สามารถเรียนรู้การทำแบบนี้

ศาสตราจารย์โลวาส: คนส่วนหนึ่งได้รับการฝึกอบรมในทางที่ถูก คนอีกส่วนหนึ่งไม่

แต่หลายคนก็สามารถจะทำแบบนี้ได้โดยปราศจากการเสียเวลาไปหลายปีกับการฝึกอบรมราคาแพง ในโปรแกรมของเราเองเราคิดผู้ปกครอง

๑,๕๐๐ เหรียญ สำหรับการสอนเทคนิคต่างๆ ให้ ๒ วันที่สำนักงาน

แล้วเราใช้การติดตามผลโดยสำนักงานที่สองอีกสำนักงานหนึ่งในอีกสองเดือนต่อมาโดยคิดค่าใช้จ่ายอีก ๖๐๐ หรือ ๗๐๐ เหรียญ

บางครอบครัวสามารถเรียกร้องให้โรงเรียนท้องถิ่นของตนจ่ายตรงนี้

ผมเห็นที่จะต้องช้อออกมาให้ชัดด้วยเหมือนกันว่ามีนักพฤติกรรมบำบัดที่จะช่วยพัฒนาโปรแกรมอยู่ทั่วประเทศ

สิ่งที่น่าทึ่งของพฤติกรรมบำบัดก็คือมันไม่ได้ผูกติดอยู่กับผู้เชี่ยวชาญคนใดคนหนึ่ง ไม่มีพรอยด์

เทคนิคเหล่านี้ได้ถูกประดิษฐ์คิดสร้างขึ้นมานักพฤติกรรมบำบัดที่ทำงานกับเด็กกลุ่มนี้จำนวนมากเป็นเวลาหลายๆ ปี

มันเป็นระบบที่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องระบบหนึ่ง ปัจจุบัน **เรารู้ว่าเด็กเหล่านี้มีความบกพร่องอย่างสาหัสอยู่ที่อะไรที่เราเรียกว่า**

"การเรียนรู้จากการสังเกต" นั่นคือ พวกเขาไม่เรียนรู้จากการเฝ้าดูเด็กคนที่นั่งถัดไปจากพวกเขา กำลังเรียน

ซึ่งอันนี้เป็นสิ่งสำคัญของการเรียนในระบบที่เป็นสิ่งแวดล้อมแบบห้องเรียน ดังนั้นเมื่อครูคนหนึ่งพูดกับเด็กคนหนึ่งว่า "เธออยู่ที่ไหน?"

และเด็กคนนั้นก็ตอบว่า "ชิคาโก" แล้วคุณก็หันมาถามเด็กออทิสติกที่นั่งอยู่ข้างๆกันในห้องเรียนเดียวกัน "เขาอยู่ที่ไหน?"

และเด็กออทิสติกคนนี้จะไม่ตอบเพราะเขาไม่แม้กระทั่งจะได้ยินเด็กคนอื่นตอบสนองต่อครูว่าอย่างไร

นี่เป็นหลักการพื้นฐานในสิ่งแวดล้อมแบบห้องเรียน เด็กจะต้องสามารถที่จะเรียนจากอะไรที่เขาได้ยินเด็กคนอื่นที่กำลังเรียน

ดังนั้นเราจึงคิดสร้างอย่างก้าวที่จะสอนเด็กออทิสติกถึงการที่เขาจะทำแบบนี้ได้อย่างไร แต่จนถึงบัดนี้ เราเพียงเพิ่งกำลังเริ่มต้นเท่านั้น

เราต้องใช้เวลาถึงกว่า ๓๐ ปีที่จะคิดออกมาได้ว่าต้องทำแบบนี้อย่างไร นั่นคืออะไรที่ผมพูดว่ามันเป็นสนามที่กำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

สนามของนักพฤติกรรมบำบัดคือการที่คนจำนวนมากต้องมาทำงานร่วมกันเพื่อสนับสนุนให้การบำบัดได้ประสิทธิผลในลักษณะสะสมไปที่ละขั้นที่

ละขั้น และนั่นคือ อะไรที่คุณจำเป็นต้องเรียกร้องให้กับบุคลากรของคุณ คนจำนวนมากมาทำงานร่วมกัน

ผู้สัมภาษณ์: ดิฉันคิดว่าคำถามเมื่อมาถึงจุดนี้ในใจของใครหลายๆคนก็คือ ถ้าคุณไม่สามารถทำมันเต็มเวลา

มันจะมีประโยชน์หรือกระทั่งเสียเวลาเปล่า? ทำสักเล็กน้อยจะดีกว่าไม่ทำเลยหรือไม่?

ศาสตราจารย์โลวาส: สักเล็กน้อยอธิบายได้ว่าดีกว่าไม่เลย เด็กในกลุ่มทดลองซึ่งได้รับการบำบัดแบบพฤติกรรมบำบัดเล็กน้อยในแต่ละสัปดาห์

อย่างเช่น การฝึกขับถ่ายและการฝึกให้รู้จักให้ความร่วมมือ พวกก็ได้รับการยกระดับในพัฒนาการที่สำคัญ

เทคนิคเหล่านี้มีคุณค่าแก่การที่จะรับรู้ไว้และลงมือปฏิบัติในขอบเขตเท่าที่คุณสามารถ

ผู้สัมภาษณ์: และเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอายุล่ะ? จากการอ่านผลงานของคุณ

ผู้ปกครองสามารถเข้าใจได้ว่าถ้าพวกเขาไม่เริ่มต้นโปรแกรมพฤติกรรมบำบัดที่อายุ ๔ ปี ทั้งหมดจะไม่ได้ผล

ศาสตราจารย์โลวาส: ไม่มีช่วงอายุใดจะตัดขาดออกไปได้สำหรับโปรแกรมของพฤติกรรมบำบัด อย่างที่ผมเคยพูดไว้ พฤติกรรมบำบัดคือการขยายผลได้ มันไปได้ทีละก้าว ก้าวต่อก้าว ดังนั้นคุณเริ่มต้น ณ จุดที่คุณเป็นวันนี้ และเคลื่อนที่ไปข้างหน้าในก้าวเล็กๆ อย่างคุณมีเด็กอายุ ๘ ขวบซึ่งชอบพูดตาม เขาก็ทำได้บางส่วนของโปรแกรมแล้ว ครั้งหนึ่งของเด็กๆ กลุ่มนี้ยังไม่พูดเลยด้วยซ้ำ จัดตั้งโปรแกรมและเริ่ม ณ จุดที่เขาเป็น

ในอีกด้านหนึ่ง การแทรกแซงพฤติกรรมแต่เนิ่นๆ เป็นสิ่งสำคัญก็เพราะว่า มันให้โอกาสเด็กในการพัฒนาความสัมพันธ์กับเพื่อนได้ที่อายุ ๓ หรือ ๔ ขวบ ในขณะที่ความสัมพันธ์กับเพื่อนของเด็กในวัยขนาดนี้ยังไม่ซับซ้อนมากมายนัก ในทางความคิดคือก็เพื่อจะเกี้ยวโยงเด็กออทิสติกให้เข้ากับเด็กคนอื่นได้แต่เนิ่นๆ เพื่อให้เด็กอื่นๆ ให้การบำบัดพวกเขาแทนผู้ใหญ่ เข้าทำนอง ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ “ค่อยๆ ถอยออกไป” และกลุ่มเพื่อนที่วัยเดียวกัน “ค่อยๆ เข้าแทนที่”

ผู้สัมภาษณ์: ก่อนจะมาพบคุณเพื่อการสัมภาษณ์ ดิฉันได้รวบรวมถกเถียงกับเพื่อนๆ ของดิฉันเกี่ยวกับคำถามต่างๆ ที่พวกเรามี และหนึ่งในคำถามที่เป็นภาระอันหนักหนาที่สุดของพวกเรา ก็คือ จะสอนจะทำอะไร เกี่ยวกับทักษะทางสังคม คุณจะใช้เทคนิคกรรมวิธีของพฤติกรรมบำบัดเพื่อช่วยเหลือเด็กออทิสติกของคุณให้พัฒนาความสัมพันธ์กับเพื่อนกันอย่างไร? มันทูเหมือนจะเป็นอะไรที่ซับซ้อนยุ่งยาก กว่าการสอนเรื่องคำนามและคำบุพบท

ศาสตราจารย์โลวาส: ความผิดปกติทางด้านสังคม คือ คำจำกัดความของออทิสซึม มันเป็นสิ่งเดียวที่เด็กออทิสติกทั้งหมดมีเหมือนกันเป็นปกติ พวกเราไม่มีระดับสติปัญญาเหมือนกัน บางคนต่ำ บางคนสูง บางคนกลางๆ พวกเขาไม่มีปัญหาเกี่ยวกับภาวะผูกติดทางอารมณ์ เหมือนกัน แต่พวกเขาทั้งหมดมีการพัฒนาทางสังคมซ้ำเหมือนกัน พวกเขาไม่เล่นกับเพื่อนวัยเดียวกัน

กับเด็กๆ ในการศึกษาของเรา **อันดับแรกเลย เราทำงานกับเขาอย่างเข้มข้นประมาณ ๖ เดือน**

เพื่อให้ทักษะด้านภาษาของเขามาถึงจุดที่ใช้ได้ก่อนข้างดีระดับหนึ่ง ในตอนนี้พวกเขาจะอยู่ในช่วงอายุราวๆ ๓-๔ ขวบ และพวกเขาสามารถนั่งที่เก้าอี้เมื่อผู้ใหญ่บอกให้พวกเขานั่ง นั่งล้อมวงได้เมื่อผู้ใหญ่บอกให้พวกเขาทำเช่นนั้น และพวกเขาสามารถควบคุมการไม่ให้อาละวาดของพวกเขาได้

แล้วเราก็มองหาโรงเรียนสักแห่งหนึ่ง

เราไปกับผู้ที่เป็นแม่ยังยานข้างเคียงและหาโรงเรียนอนุบาลที่มีครูหนึ่งหรือสองคนในชั้นเรียนที่มีเด็กราวไม่เกิน ๑๐ คน เราถามพวกเขา “คุณจะกรุณารับเด็กสักคนหนึ่งที่มีความยากลำบากในการเล่นกับเด็กคนอื่นๆ ได้ไหม?” แรกๆ เราจะไม่เอ่ยถึงออทิสซึม เพราะว่ามันจะทำให้ครูตื่นตกใจ ทำให้พวกเขานึกถึงแนวคิดของเบเทเลแฮม (Bethlehem) หรือ พ่อแม่ที่ “เย็นชา” หรือการนำไปไว้ในสถานบำบัดตลอดกาล เราแค่ถามว่าพวกเขาจะสามารถดูแลเด็กคนหนึ่งในการเล่นกับเด็กคนอื่นได้ไม่ตีทำร้าย และภาษาของเขาที่ไม่ดีเท่าไรก็ได้หรือไม่ และเราจะมองหาครูที่มีแบบแผนการสอนที่ค่อนข้างเจ้าระเบียบคงเส้นคงวาเสมอ เด็กออทิสติกจะทำได้ดีกว่ากับครูที่มีแบบแผนการสอนที่แน่นอนมากกว่าครูที่ปล่อยให้สิ่งต่างๆ ในห้องเรียนเป็นไปเองอย่างอิสระ

แล้วเราก็กถามครูว่า “เราจะมาอยู่ที่นี้กับเด็กด้วยได้ไหม? เมื่อเธอบอกว่าได้ เราก็บอกว่า

“เราสามารถเสนอแนะแนวทางใหม่ๆ ที่จะช่วยจัดการกับเขาถ้าเกิดมีปัญหาได้หรือไม่?” ถ้าเธอพูดว่าได้อีก **เราก้เลือกโรงเรียนนี้**

แล้วเราก้มาพิจารณากันว่าในแต่ช่วงของวันเด็กจะถูกคาดหวังให้ทำกิจกรรมอะไรบ้าง

บางทีเราตกลงใจว่าเขาจะต้องมีเวลาที่นั่งล้อมวงฟังนิทานหรือทำกิจกรรมร่วมกับเด็กคนอื่นๆ **เราก้จะฝึกการนั่งล้อมวงนั้นที่บ้านก่อน** หรือบางทีเราคาดว่าจะเป็นช่วงเวลาที่มีการปล่อยให้เด็กเล่นอย่างอิสระ **เราก้จะฝึกการเล่นอะไรอย่างอิสระนั้นที่บ้านก่อน** Ring around the rosy เป็นเกมง่ายๆ ที่เด็กคนไหนก็เรียนรู้ที่จะเล่นได้ และเราฝึกให้เขาเล่นมันที่บ้านกับแม่หรือนักศึกษาผู้บำบัดที่จะเล่นเป็นเด็กคนอื่น สิ่งหนึ่งที่เป็น **เรื่องดีสำหรับโรงเรียนอนุบาลในแง่ของการค่อยๆ นำเด็กออทิสติกเข้าสู่สังคม** ก็คือ กิจกรรมของโรงเรียนอนุบาลเป็นกิจกรรมในระดับที่สูงขึ้น ในทางสังคมเป็นที่ยอมรับได้ของการทำอะไรซ้ำๆ “Itsy-Bitsy-Spider” เป็นตัวอย่างที่ดี และมีอีกมากทำนองนี้

แล้วเด็กก็ไปโรงเรียน พร้อมกับนักบำบัดหรือแม่ที่เป็นเหมือน “เงา” ของเขา และเขาจะอยู่ที่นั่นเพียงประมาณชั่วโมงครึ่งเท่านั้น

ดังนั้นเขาจึงประสบผลสำเร็จ **แล้วทีละน้อยเราขยายเวลาของเขาที่จะอยู่ในโรงเรียน และค่อยๆ ถอนกลับการชี้แนะของ “เงา”**

ปัญหาก็คือว่าตราบเท่าที่ผู้ช่วยเหลืออยู่ด้วยสิ่งต่างๆ ดูเหมือนจะดำเนินไปได้ด้วยดี แต่คุณจะทำอะไรได้บ้างละ

เมื่อแม่หรือผู้บำบัดเริ่มที่จะถอนตัวออกมา? ถ้าครูเต็มใจที่จะทำหน้าที่ของเธออย่างเต็มที่ นั่นก็โอเค แต่ครูทั้งหมดไม่ใช่ว่าจะทำได้เช่นนั้น

จุดวิกฤติเมื่อมาถึงขั้นนี้ ก็คือ คุณไม่ต้องการให้เด็กถดถอย ดังนั้นเด็กอาจจะต้องการผู้ช่วยเหลือในระยะเวลาที่ยาวนาน นานพอสมควรทีเดียว จนกระทั่งครูปกติและกลุ่มเพื่อนวัยเดียวกันเข้ามาควบคุมเขาได้ และเขาอยู่ได้ด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นระบบอะไรที่ประเทศนอร์เวย์ยึดถือเป็นพื้นฐาน ครั้งหนึ่งของเด็กของเราเราสามารถทำอย่างนี้ได้ อีกครั้งหนึ่งไม่สามารถ

เป้าหมายสูงสุดคือการถ่ายโอนการควบคุมจากครูไปยังเด็กคนอื่นๆ ในวัยเดียวกัน

ผมเชื่อว่านี่คือสิ่งที่ทำให้เด็กที่ได้รับศักยภาพเท่าเด็กปกติในการศึกษาของเรา ไม่ถดถอย

เรานำพวกเขามาถึงจุดที่เด็กคนอื่นสามารถควบคุมพฤติกรรมของพวกเขาได้แล้วนั่นเอง อย่างที่ผมพูด

มันง่ายกว่าที่จะทำแบบนี้ในวัยอนุบาลเพราะว่าทักษะทางสังคมสำหรับวัยนี้ยังไม่ก้าวหน้าซับซ้อนเท่าไรนัก

ผู้สัมภาษณ์: คุณทำอะไรต่อ ในการช่วยเด็กให้ถ่ายโอนการควบคุมจากผู้ช่วยเหลือของเขาไปสู่เด็กคนอื่นๆ?

ศาสตราจารย์โลวาส: อย่างที่พูดไม่ใช่วัยของเด็กออทิสติกที่จะชอบพูดกับเด็กอื่น เขาจะพูดกับผู้ใหญ่เท่านั้น

เราถามครูว่าเด็กคนไหนในห้องเรียนที่ดูจะชอบเด็กของเราดีที่สุดใน และต้องการที่จะเล่นกับเด็กของเรา ครูก็บอกเราว่า "ซัด ชอบบิลล์มาก"

ดังนั้นเราก็ไปหาแม่ของซัดและพูดว่า "ซัดสามารถมาและเล่นกับจิมมี่ได้หรือไม่?" ถ้าเธอพูดว่าได้ เราก็ขอพบกับแม่ของซัดว่า ซัดสามารถมาได้สักสองหรือสามวันในตอนบ่ายต่อหนึ่งสัปดาห์ได้หรือไม่ แล้วเราก็สอนบิลล์ให้พูดกับซัด และสอนซัดให้พูดกับบิลล์

จะทำแบบนี้ได้ก็ตั้งแต่บิลล์สามารถพูดและเล่นกับเราได้ก่อนแล้ว เราสอนให้พวกเขารู้จักเล่นด้วยกัน

เราถ่ายโอนการควบคุมจากผู้ใหญ่ไปสู่เด็กวัยเดียวกัน

เราอาศัยเกมอะไรที่เล่นบนกระดานได้มากเลยเพราะในเกมแบบนี้เด็กๆจะต้องมีการผลัดกันเล่น

ซึ่งเป็นรูปแบบที่ดีของการสื่อสารสนทนากลับไปกลับมาระหว่างกันของผู้เล่น เราจะมองหาเกมที่ขึ้นอยู่กับสนทนาเป็นหลัก

จะต้องจดจำไว้เสมอว่ามันเป็นกระบวนการที่เชิงซ้ำมาก ด้วยไม่มีการทะเลาะวิวาทออกมาในทันทีทันใด

ไม่ใช่ทันใดนั้นเขาก็เกิดเล่นกับเพื่อนเป็นขึ้นมา มันจะต้องเป็นการฝึกฝนกันขึ้นมาเป็นขั้นๆ

ผู้สัมภาษณ์: คุณมีข้อคิดเห็นอย่างไรที่ว่า กลุ่มอาการออทิสซึม เป็นความผิดปกติชนิดหนึ่งที่แบ่งได้เป็นช่วงเหมือนแถบสี จากหนักสุดไปเบาสุด ที่ว่าออทิสซึมแบบเบาๆจะฟื้นฟารชีวิตผ่านไปได้โดยไม่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็น? นี่เป็นความคิดที่ทำให้คนส่วนใหญ่ในวงกว้างรู้สึกประหลาดใจที่นิตยสารไทม์ ได้ตีพิมพ์บทความเชิงประชดประชันขึ้นหนึ่งที่พวกเขาเรียกว่า "การวินิจฉัยบิลล์ เกตส์" เปรียบเทียบบิลล์ เกตส์ กับ เทมเปิล การ์แดง ด้านต่อต้านถึงความเหมือนกันของพวกเขา

ศาสตราจารย์โลวาส: ผมพบว่าความคิดเกี่ยวกับออทิสซึมแบบเบาๆ น่าสนใจเป็นที่สุด ในแถบประเทศสแกนดิเนเวีย มีบุคคลออทิสติกแบบเบาๆจำนวนมาก เพราะในภูมิภาคแบบนี้พวกเขาเลือกที่จะแยกตัวเองออกมา พวกเขาชอบอยู่ตามลำพังในความมืด พวกเขาเจริญเติบโตกับมัน บางคนฆ่าตัวตายในภูมิภาคที่หนาวเย็นและโดดเดี่ยวแถบนั้น แต่บุคคลออทิสติกแบบเบาๆ คงจะชอบมัน เมื่อคุณสนทนากับบุคคลเหล่านี้พวกเขาจะไม่มองตาคุณ พวกเขาไม่มองที่ร่องเท้าคุณ การสนทนาเป็นอะไรที่คล้ายๆกับการพูดตาม คุณพูด "วันนี้อากาศดี" และพวกเขาจะพูด " ครับ,วันนี้ค่อนข้างดี"

ถ้าคุณคิดถึงเกี่ยวกับเด็กออทิสติกเหมือนกับว่าเขาเป็นส่วนหนึ่งของพวกเรา

แล้วคุณก็จะหยุดมองเห็นพวกเขาเป็นแค่ส่วนหนึ่งของวิชาพยาธิวิทยาหรือเป็นโรคอะไรที่จะต้องหาทางเยียวยาให้หาย

พวกเขาเหมาะกับธรรมชาติที่สิ่งต่างๆ ถูกจัดสรรอย่างเป็นระเบียบ **ผมมีความเชื่อว่า คนที่ไม่ปกติกลุ่มนี้**

ถือกำเนิดขึ้นมาในโลกของเราเพื่อปกป้องพวกเราจากอนาคตอันไม่แน่นอน มีพลังเข้มแข็งอยู่ในความแปรปรวนที่เพียงเบนไป

ถ้าคุณพิจารณาณักรวิทยาศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย พวกเขาทำให้เราหยุดในอนาคตที่เราไม่สามารถทำนายได้

และถ้าคุณพิจารณาคุณคิดป็นที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายที่ได้ทำให้อนาคตชัดเจนขึ้นสำหรับเรา แวน โกะห์ เป็นตัวอย่างที่ดี

คนผู้หนึ่งซึ่งตัดหูของตัวเองส่งให้เพื่อนหญิงของเขาเพื่อให้เธอประทับใจในความรักที่เขามีให้

อธิบายได้ถึงการขาดทักษะทางสังคมที่จะแสดงออกในเรื่องของความรัก

จะเป็นการสูญเสียของโลกสักแค่ไหนถ้าเราทำให้เขากลายเป็นใครที่รู้จักแต่ผลประโยชน์ทางสังคมและสอนเขาซึ่งทักษะที่จะได้มันมา

โดยทั่วไป สังคมขึ้นอยู่กับพวกเราพวกคนปกติ เราจ่ายภาษี เราดูแลลูกๆ เราไปทำงาน แต่ถ้าทุกๆ คนเป็นเหมือนอย่างพวกเรากันหมด

เราคงไม่แน่ใจในความอยู่รอด ส่วนหนึ่งของอนาคตเป็นของบุคคลผู้ซึ่ง เหมือน ออทิสติก คนที่เราคิดว่า "ตั้งต่อง" คน "ตั้งต่อง"

คือคนที่มุ่งมางจะงะเชิงซ้ำในสถานการณ์ทางสังคม ซึ่งบ่งบอกถึงลักษณะของการเป็นออทิสซึมแบบเบาๆ แต่ถ้าปราศจากคน "ตั้งต่อง"

บางที่เราอาจจะไม่มีศาสตร์หรือวิทยาการทางคอมพิวเตอร์ก็เป็นได้

ผมเห็นว่าเด็กออทิสติกน่าสนใจที่สุด ผมทำงานกับพวกเขาว่า ๔๐ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และยิ่งผมรู้จักพวกเขามากขึ้นเท่าไร

พวกเขาก็ยิ่งเป็นที่น่าสนใจมากขึ้นเท่านั้น เราเรียนรู้อะไรใหม่ๆ จากพวกเขาทุกวัน